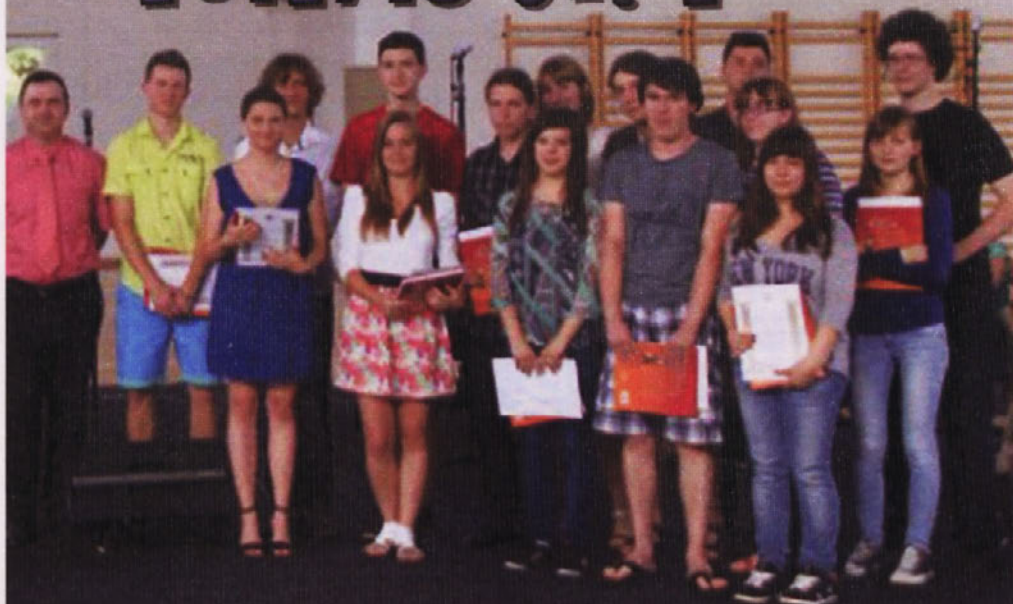

ISKRE

LETNIK 45

2012/13 ŠT. 2

KAZALO

UVODNIK

ŠKOFIJC ITER FACIT

Fantastičnih 9 s kombijem proti Rimu
Želela sem si novih dogodivščin

PROJEKTNI ŠKOFIJC

Dijaki na izmenjavi na Poljskem
Doživetij za cel roman
Ločene poti, skupna prihodnost

ŠKOFIJC VOLUNTIRA

Opravljen ure prostovoljstva v letošnjem letu

ŠKOFIJC V SLIKI

Z vrstniki iz Bologne v povojni Bosni od 18. do 22. 3.
Projektni dan 5. 4.
Burja dobrote – dobrodelni koncert 14. 4.
Festival prostovoljstva 23. 5. v Ljubljani
Zaključni srečanja prostovoljcev v Pristanu (5. 6.) in Cirusu (17. 6.)
Ekskurzija 1. letnika v SV Sloveniji in zamejstvu od 31. 5 do 3. 6.
Ekskurzija 2. letnika v Rimu od 19. do 23. 6.
Ekskurzija 3. letnika na Dunaju od 31. 5. do 3. 6.
Zaključna prireditev 24. 6.

ŠKOFIJSKA ESTRADA

Slučajno, nekega dne
Kolikor toliko znam – le svojo materinščino
Veronika Franca – dvakratna državna prvakinja v šahu

ŠKOFIJC V ŠTEVILKAH

Statistika maturitetnih izpitov letnika '94

NARAVOSLOVNI ŠKOFIJC

Matjaž Vovk na tekmovanju EUSO

Z matematiko na poti

Kako pokvariti več tisoč evrov vredno opremo

ŠPORTNI ŠKOFIJC

Pot od junakov do bedakov

Medrazredno tekmovanje dvojic v badmintonu

ŠKOFIJSKA DOMAČICA

Spoznavmo profesorje

Krojači sveta

Pesmi

Klepet z novimi profesorji

Ekskluzivni duhovni vikend za 2. a na Veliki planini

Kolumna: Ali ženske rastemo ali se le pretvarjamo, da smo Velike?

Križanka za razvedrilo

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

UVODNIK

Dragi škofijci!

Pred vami je nova številka Isker in verjamemo, da ste jo, kakopak, že nestrpno pričakovali! ;) Tudi tokrat vas ne bomo razočarali, saj smo uredniki pripravili pestro paleto različnih prispevkov, ki vam bodo zagotovo polepšali začetek počitnic. Ker so vaše misli že na obali, v hribih, mogoče nekje daleč v tujini, je šolsko glasilo kar se da lahkotno branje. Bolje boste spoznali dve slavni škofijki pa tudi naše drage profesorje, se navdušili nad prostovoljenjem in še mnogo več!

Počitnice so tu, izkoristite prosti čas, lepo se imejte, uživajte, vidimo se spet jeseni!

Uredništvo Isker

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

18509

GLAVNI UREDNICI

Sara Bensa

Sara Trošt

TEHNIČNI UREDNIK

Benjamin Smrdelj

MENTORSTVO

Tatjana Božič

FOTOGRAFIJE

arhiv spletne strani ŠGV

Vipava, November 2012

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

ŠKOFIJC ITER FACIT

FANTASTIČNIH 9 S KOMBIJEM PROTI RIMU

V torek, 26. 2. 2013, smo se zbrali pri sveti maši in tako pričeli naše malo romanje. Morda je bil tudi romarski blagoslov tisti, ki je dolgo vožnjo in hojo vseprek po mestu spremenil v čudovit spomin.

Po nekaj urah vožnje smo si ogledali staro mesto Orvieto s stolnico, nato pa premagali še zadnjo razdaljo in se prvič razgledali po Rimu. Po koncu dneva, ko smo se utrujeni pokrili z odejo in zaprli oči, smo že osvojili zgodovino pomembnejših znamenitosti ter poglavje »metro«!

Sredino jutro smo začeli z latinsko mašo in nadaljevali s prebijanjem v središče Vatikana. To je bil kar težek podvig, a nam je le uspelo. Preden smo se odpravili na trg, da bi prisostvovali papeževemu slovesu, smo se ustavili na obisku pri našem kardinalu, gospodu Rodetu.

Množica na Trgu svetega Petra je bila velika. Po kakšni uri čakanja se je vsakdo skušal prebiti čim bližje, da bi pozdravil mimoidočega papeža. Ta se je v svojem zadnjem nagovoru iskreno, mirno in dostojanstveno poslovil ter poudaril, da se ne umika v zasebno življenje, ampak bo odslej njegova služba molitev.

Po koncu tega slovesa se je množica razkropila. Mi smo se namenili v baziliko sv. Petra, še prej pa na pošto, poslat par kartic, in na kosilo.

Dan je mineval hitro; mi smo odgovarjali še zadnjim novinarjem, željnim še in še izjav. Naša v Rimu živeča rojaka sta nam pokazala kraj, kjer se dobi nepozabno dober sladoled. Ko smo ga poskusili, smo se zelo strinjali z njima.

Naš zadnji metro nas je pripeljal do Slovenika, kjer smo spakirali, stisnili roko prijaznim prebivalcem in uslužbencem doma ter se za tokrat poslovili tudi od Rima.

»Fantastičnih 9«: Kristjan Stibilj, 3. a, prof. Andrej Vovk, Tilen Kocjančič, 2. c, Meta Červ, 3. b, Boštjan Dolinšek, 2. a, Veronika Černe, 2. c, Matej Marc, 2. b, Lea Koren, 3. b, g, rektor Slavko Rebec

Utrujeni od dolge vožnje, navdušeni nad vsemi novimi spoznanji, blagoslovljeni od Boga po papežu ter prijetno porjaveli od sonca italijanskega jezika smo se v četrtek okoli dveh ponoči le še ulegli v postelje in z nasmehom na ustih sladko zaspali.

Veronika Černe, 2. c

Pred tem sem že bil v Večnem mestu, vendar je bilo tokrat vzdušje povsem drugačno. Velika razlika je, ali gledaš prenos avdience po TV ali pa papeža vidiš na lastne oči. V Rimu sem užival – zaradi dobre družbe, lepega vremena in pred-vsem zaradi srečanja s papežem, ki sem ga imel čast spremljati v živo; bil sem eden od več tisočev, ki so prišli na Trg sv. Petra.

Boštjan

Rim, ki je doživiljal zadnje dni pontifikata papeža Benedikta XVI., je v svet izžareval na poseben način. Sam obisk tega mesta se me je zelo dotaknil, kakor tudi zadnja papeževa avdienca in njegov nagovor. Biti priča takim neponovljivim, edinstvenim zgodovinskim dogodkom, ni majhna stvar. Tako sem imel vtis, da to ni zgodovinski dogodek le za papeža in Cerkev, ampak da je zaznamoval in obogatil tudi mene osebno.

Tilen

/.../ Po toplem sprejemu pri kardinalu Rodetu sta nas že na poti do Trga ustavila novinarka in snemalec TV Slovenija ter nam zastavila par vprašanj. Na Trgu sta nas presenetili zbranost in nenadna tišina, ko je papež začel govoriti. Njegov govor smo večkrat prekinili z glasnim aplavzom (ker nismo vsi vsega dobro razumeli, nam ga je g. rektor na poti domov obnovil). Na koncu smo dobili še blagoslov, ki smo ga lahko namenili našim domačim.

Izmučeni, a navdušeni nad romanjem smo se vrnili domov in preostanek počitnic preživeli »bolj na izi«.

Lea in Meta

ŽELELA SEM SI NOVIH DOGODIVŠČIN

Ležim na postelji, dolgočasena, ko se po zvočniku oglasi že preveč znan glas gospoda Simona: »Danes v domu gostimo gostjo iz Finske, ki bo imela predstavitev ob 18.00 ... Pridite, zna biti zelo zanimivo, saj je dekle vaših let.« In tako sem se kot navdušenka za spoznavanje ljudi iz vsega sveta odločila, da se udeležim predavanja. Seveda me je zelo navdušilo in upam, da bo Heli všeč tudi vam.

Za začetek bi te prosila, če mi lahko poveš kaj o sebi, da bova lažje nadaljevali, čeprav vem, da je to preveč uradno za dekleti najinih let ☺.

Sem Heli Hongisto, stara sem dvajset let in prihajam iz Finske, natančneje iz mesta Liminka, v katerem živi okrog 9000 prebivalcev. Po končani osnovni šoli sem vzporedno obiskovala gimnazijo ter poklicno frizersko šolo in nato leta 2011 maturirala. Pred odhodom v

Slovenijo sem kot frizerka leto in pol delala v frizerskem salonu.

Katere so po tvoje največje razlike med Finsko in Slovenijo – tako naravnogeografske kot družbene?

Sama bi rekla, da je največja razlika med Finsko in Slovenijo površje. S tem mislim predvsem na gore, saj je Finska skoraj povsem ravna in nima veliko možnosti za pohodništvo v hribih. Sama namreč v tem zelo uživam in se večkrat podam na Otliško okno ter Male Golake. Zelo zanimivo je tudi to, da je dan pozimi pri nas zelo kratek, poleti pa se kar ne stemni.

Glede kulture menim, da sta si državi zelo podobni. Razlikujeta se pa predvsem v tem, da se na Finskem otroci od doma odselijo po končani srednji šoli, zato sem bila presenečena, ko so mi v Sloveniji povedali, da so nekateri stari že okoli 30 let in še vedno živijo doma 😊. Slovenci ste tudi zelo prijazni, zgovorni ter gostoljubni!

Kako bi nas prepričala za obisk Finske?

Finska je zelo velika država, v kateri si lahko ogledaš mnogo stvari. Izpostavila bi nekaj turističnih zanimivosti: Na jugu države si lahko ogledaš našo prestolnico Helsinke ter druga večja mesta, za katera mislim, da niso tako drugačna od Ljubljane – le da je vse bolj ravno. (😊 smeh 😊) Narava je lepa tako na severu kot na jugu. Finska je dežela tisočeri jezer, mnogih majhnih otočkov, gozdov ter rek. Izmed pojavov na Finskem je meni najljubši pozimi vidni severni sij, ki si ga lahko najbolje ogledaš v severnem delu Finske, imenovanem Laponska.

Kako si se odločila za sodelovanje v projektu EVS in kaj sploh je ta projekt?

Približno pred letom sem prek Interneta začela iskati možnosti za kakršno koli potovanje, bivanje ali delo v drugi državi za daljše časovno obdobje. Našla sem Internetno stran EVS-a ter pri njih poizvedela za še več informacij. Odšla sem na mladinski center v bližnje večje mesto ter izvedela, da na Zvezi prijateljev mladine v Ajdovščini iščejo prostovoljca. Bila sem zainteresirana in sem hitro poslala prošnjo, ki je bila odobrena. Glede projekta mislim, da je to enkratna priložnost za mlade, da potujejo in odkrivajo lepote ter kulturo drugih dežel za majhen denar, saj ti Evropska skupnost plačuje bivanje (stanovanje in hrano), dobiš manjšo žepnino (sama na mesec dobim 85 \$) ter povrnjen del stroškov samega potovanja (približno 90 %). Zato tudi za daljše časovno obdobje ne potrebuješ velikih prihrankov.

Zakaj si izbrala ravno Slovenijo in ali si o njej že kaj vedela, preden si prišla sem?

Ko sem izvedela za ta projekt, o Sloveniji še nisem veliko vedela. Nekateri prijatelji, ki so Slovenijo že obiskali, so mi jo je predstavili na zelo pozitiven način. Želela sem si novih dogodivščin in sedaj sem tukaj. ☺ Do sedaj sem tu res uživala. Ajdovščina mi je zelo všeč, ker je zelo mirna ter povezana z naravo. Tudi sama prihajam iz majhnega mesta, zato se tu počutim kot doma.

Kaj je tvoja naloga tukaj v Sloveniji?

Moja naloga znotraj organizacije ZPM Ajdovščina je izvajanje projekta »Prosti čas za otroke in mladino«. Imam veliko predstavitev na osnovnih šolah v okolici Ajdovščine ter mnoge stojnice, na katerih otroci delajo majhne izdelke, ki jih kasneje prodamo. Sedaj sem začela tudi z začetnim tečajem osnov finskega jezika in finske kulture. Poleti bomo izvajali različne taborne za otroke na slovenski ter hrvaški obali, česar se že zelo veselim ☺!

Heli, najlepša hvala, da si nam predstavila sebe ter EVS projekt. Želim ti še veliko gorskih vzponov, otroškega smeha ter lepo preživetih ur tako v Sloveniji kot tudi doma. ☺

Judita Demšar, 3. a

PROJEKTI ŠKOFIJC

DIJAKI NA IZMENJAVI NA POLJSKEM

Predzadnje srečanje v dveletnem mednarodnem projektu izmenjav Comenius se je odvijal od 17. do 23. februarja v poljskem mestu Ostrowiec Świętokrzyski, 120 km zahodno od Lublina. Teme prispevkov so povezane z matematiko na zabaven in uporaben način, enako pomemben pa je tudi drugi vidik: dati mladim možnost, da se spoprimejo z zahtevnejšo nalogo, jo javno predstavijo, se spustijo v drugo/-e kulturo/-e in navežejo stike z vrstniki drugih (šestih) držav – in sicer v tujem jeziku ...

Nekaj vtisov dijakov (Sara Ilc, Nika Obed, Primož Ruter in Ivana Žigon) po vrnitvi s Poljske:

O DEŽELI IN LJUDEH

SARA: Najboljša izkušnja so bili zanimivi, p-r-i-j-a-z-n-i, fascinantni, zabavni, grdi 😊 ... ljudje od vsepovsod. Družina je bila super, najboljši so bili večerni tradicionalni sadni čaji. Na ekskurzijah mi je bila

všeč lepa narava, čeprav moram priznati, da je moja pozornost najbolj pritegnil strupen mraz.

IVANA: Čeprav je šolska stavba stara in na prvi pogled pusta in hladna, pa je vzdušje prijetno, mirno in sproščeno. V družini so se zelo potrudili zame. Čeprav starši ne govorijo angleško in z njimi nisem ravno veliko govorila, so me poskušali razumeti in so mi vse nudili. Nasploh se mi zdijo Poljaki zelo prijazni in gostoljubni, kljub malo nižjemu življenjskemu standardu.

PRIMOŽ: Pri družini je bilo presenetljivo lepo urejeno, pričakoval sem povsem drugačne razmere. Najbolj sem bil »razočaran« na zadnji ekskurziji, ko smo se po nekaj urah vožnje pripeljali pred lep dvorec, v njem pa se ni nahajal zame težko pričakovani vojaški muzej, ampak kosilo.

NIKA: Na poljski šoli se mi je zdelo najbolj zanimiva »njena« brezskrbnost. Učenci kot tudi njihovi učitelji so bili pripravljeni na pogovor, pomoč. Všeč mi je bil njihov smisel za humor – na splošno je bilo zanimivo ozračje, v katerem sem se počutila domače in sprejeto. Družina izpolnjevala vse pogoje varnega doma. Najbolj nenavadno se mi je zdelo, da so vsi sorodniki želeli stopiti v stik z mano. Poleg tega so želeli, da jih naučim nekaj slovenskih besed. Še posebej zanimivo se mi je zdelo, da so se pred mojim prihodom natančno pozanimali o Sloveniji, običajih in glavnih znamenitostih. Kljub naši majhnosti sem se tako počutila pomembno. Nekajkrat sem bila sicer v zadregi zaradi njihovih vprašanj o ljudeh in državi, vseeno pa smo te »nesporazume« hitro odpravili.

Tematike ekskurzij so bile odlične – zdi se mi, da je lahko vsak našel nekaj na svojem področju. Čeprav je šlo za matematični projekt oziroma naravoslovje, so ekskurzije vključevale tudi druga področja – sama sem pričakovala ožje usmerjen program.

O PROJEKTU COMENIUS

PRIMOŽ: Comenius me je učil samostojnosti tako pri ustvarjanju predstavitev kot pri komuniciranju z ljudmi. Moral sem se tudi naučiti zaupati ljudem, ki jih sploh nisem poznal. A lahko rečem, da me niso razočarali.

SARA: Comenius mi je dal ogromno (3 kg) sladkarij, hudo prehlad, prezeble prste, velikske podočnjake, visok račun za telefon in predvsem ogromno novih (in norih) mladih ljudi iz vse Evrope, nova prijateljstva in prečudovite spomine za vse življenje.

IVANA: Ta projekt je bil zame predvsem veliko priložnosti: obiskati novo državo, spoznati delček poljske kulture in ljudi, komunicirati v angleščini in navezovati stike; se z razlogom izživljati nad fotoaparatom, opravičeno zamuditi (več kot) teden pouka, soočiti se z javnim nastopanjem, povezati se tudi s sošolci, s katerimi navadno nimam dosti stika, zgraditi samozavest, potrpežljivost in pogum v določenih situacijah, uživati v letenju ... Mislim, da je Comenius super

projekt – ker ti da trenutne (oprosti, draga šola! ☺), predvsem pa dolgoročne koristi in izkušnje.

NIKA: Projekt, kot je Comenius, je pozitivna izkušnja. Menim, da se bodo sadovi v veliki meri pokazali čez čas in bo njihov učinek dolgotrajen. V veliki meri mi je povečal samozavest in sposobnost nastopanja. Dal mi je veliko koristnih napotkov, kako odreagirati

v nenavadnih situacijah ter kako spletati nove prijateljske vezi. Naučil me je tudi, da je treba včasih malo potrpeti, saj se to kmalu obrestuje. Želim si, da bi se lahko takega projekta še kdaj udeležila. Poleg tega pa upam tudi, da bomo znali ceniti pomen in vrednost takšnih izmenjav, saj so iz različnih vidikov koristne.

DOŽIVETIJ ZA CEL ROMAN

Zaključek projekta Comenius v Grenoblu

V petek, 7. aprila, se je naša skupina štirih dijakov (Ema Bratina, Živa Lesar, Domen Rabak, Jan Križnič) in treh profesorjev (Vladimir Anžel, Martina Podbersič Smrdel in Alojz Grahor) odpravila na zaključno srečanje projekta Comenius v podalpsko mesto Grenoble v Franciji. V soboto, 13. 4., smo se vrnili navdušeni in s kupom novih spominov ter izkušenj.

Naš Comenius se ni začel šele na dan odhoda, saj smo se nanj pripravljali že tedne. Tako smo s seboj na pot vzeli predstavitev Vipave, sestavljeno iz naših slik, na poti pa smo na počivališčih še pilili naš nastop, da bi vse res potekalo brez težav. V našem kombiju je vladalo prijetno razpoloženje, saj

smo željno pričakovali Francijo, uživali v čudoviti alpski pokrajini, peli in kramljali. Ob prihodu so nas z nasmehi na obrazih že čakali naši gostitelji, skupina se je ločila in vsak od nas se je odpravil k svojemu gostitelju domov. Zvečer smo spoznali družine, pri katerih smo nato bivali ves teden. Bili so zelo gostoljubni, upoštevali so naše želje in skrbeli, da nismo ničesar pogrešali. Hrana je upravičila sloves francoske kuhinje, čeprav je seveda za naš okus nekoliko eksotična.

Naš program se je uradno začel naslednjega dne, ko smo prisostvovali še uradni dobrodošlici v šoli. Prvič smo tudi srečali obiskovalce iz drugih držav, in sicer iz Velike Britanije, Poljske, Španije, Italije ter Grčije. Hitro smo prebili led in pričeli komunicirati med seboj v angleščini.

Celotna Comenius skupina

Zatem smo se razdelili v majhne skupinice in obiskali domače učence pri pouku. Čeprav so ure prilagodili nam, obiskovalcem, se je jasno pokazalo, da je pouk v Franciji na visokem nivoju; čudili smo se njihovim dolgim urnikom, ki šolo zavlečejo vse do sredine popoldneva. Po kosilu na šoli smo si s fotoaparati v rokah ogledali mesto Grenoble, za vodiče pa so nam bili kar francoski vrstniki. Sprejel nas je celo župan Grenobla, ki nam je izrekel dobrodošlico in nam poklonil simbolična darilca.

V torek je bil na sporedu veliki izlet v gore Charteuse. Dobro založeni s hrano in obleko smo se podali na sneg. Še prej pa smo se zaustavili v

kartuzijanskem samostanu, kjer pridelujejo svetovno priznani zeliščni liker, znan tudi kot »eliksir življenja«. Pred odpravo v gore je bilo seveda potrebno poskrbeti, da nas ne bo zeblo ... Čim smo stopili na sneg, že se je začela vojna s kepami – mokri smo bili, še preden smo se sploh odpravili do izposojevalnice krpelj. Z njimi smo nato prehodili pot do biatlonskega strelišča, kjer smo izvedli mednarodno tekmo v streljanju z laserskimi puškami v tarče.

V kategoriji streljanje posameznikov je naš ostrostrelec Domen Rabak delil prvo mesto s francoskim favoritom! Premražene, mokre ude in od navijanja razbolela grla smo si pred povratkom blažili s toplim čajem, »doma« pa hitro zaspali.

Naslednji dan smo več časa preživeli v dvorani, na sporedu so bile predstavitve posameznih držav, rezultatov prejšnjih Comenius srečanj (npr. primerjava cen življenja po državah) ipd. Ekipe so za popestritev tudi zapele vsaka nekaj pesmi svoje države. Tako je čas do »food marketa« hitreje minil. Na tržnici hrane smo udeleženci z velikim užitkom okušali značilne jedi različnih evropskih držav. Različna peciva, suhe salame, sokovi, čokolade, gobe ... so kar izginjale izpred oči. Zatem smo imeli še nekaj predstavitev, sledil pa je prosti čas, ko smo s kitaro pojoč odšli po Grenoblu in se polagoma

porazgubili po raznih barih in trgovinah. Zvečer smo se ponovno zbrali na večeru etnoloških plesov iz Evrope. Kljub rahlo nenavadni izbiri (pleši mlajših generacij običajno ne vključujejo etnološke glasbe), smo se vsi zabavali in skupaj s starejšimi, ki so vodili ples, preživeli čudovit večer.

Četrtek smo znova začeli na avtobusu. Odpravili smo se namreč v Lyon, drugo največje mesto Francije. Ni si težko misliti, da se v tako velikem mestu kar tare znamenitosti in zanimivosti. Stolnica je bila tako zanimiva, da sta dva dijaka celo zamudila odhod in smo ju morali poiskati. Zato nam je ostalo bolj malo časa za prosto pohajkovanje po mestu. Ob povratku smo se v nekoliko okrnjenem številu udeležili še nekakšne »paintball« tekme z laserskimi puškami.

Vse lepo se enkrat konča. Tega smo se prvič resno zavedli v petek, ko so nas, takoj potem, ko smo Slovenci zaključili svojo predstavitev Vipave, zapustili Grki. Čeprav smo bili skupaj

le pet dni, je bilo slovo težko. Popoldan smo se v družbi francoskih dijakov, pri katerih smo stanovali, znova izgubljali po grenobelskih ulicah.

Slovenska ekipa na krpljah, od leve proti desni: Vladimir Anžel, Jan Križnič, Ema Bratina, Živa Lesar, Domen Rabak, Martina Podberšič, Alojz Grahor

V soboto zgodaj zjutraj smo se odpravili nazaj, po poti čez Alpe in prek Italije v Slovenijo. Na poti smo obujali spomine, komentirali naše nove prijatelje in si ogledovali slike. Takoj po povratku so zaživela socialna omrežja, prek katerih sedaj ohranjamo medsebojne stike. Ekскурzija je krepko presegla pričakovanja in nas vse obogatila z izkušnjami, prijateljstvi in spomini.

Jan Križnič, 3. a

LOČENE POTI, SKUPNA PRIHODNOST

Tinje, od 18. do 21. 6. 2013

Osem dijakov 3. c in b, ki smo izbrali kot drugi tuji jezik nemščino, ter prof. Nataša Sever smo se udeležili projekta, ki je povezal slovenske ter avstrijske »manjšinske« in »večinske« dijake. Dogajanje je posnela tudi televizija; oddaja, ki je ob tem nastala, bo na sporedu avstrijske televizije v nedeljo, 30. junija, ob 13.30 (prispevek v Dober dan, Koroška), na RTV Slovenija pa v ponedeljek, 15. julija, na prvem programu ob 15.10 in na drugem ob 16.20.

Pot proti Tinjam smo začeli zelo zgodaj v Vipavi in pobrali še dijake iz Želimelj in Šentvida, na Plešivcu pa še čezmejne vrstnike. Vožnjo nam je popestril zelo prijeten voznik. V času kosila smo prispeli in se za 4 dni namestili v tej podjurski vasi na avstrijskem Koroškem, ki jo poznamo z ekskurzije v 1. letniku. Tako hrana kot namestitve sta bili super.

Z delom smo začeli že prvi dan, ko smo se ukvarjali s preteklostjo. Razdeljeni smo bili po skupinah in si pripovedovali družinske zgodbe. Zelo zanimivo je bilo, ker smo slišali veliko različnih zgodb in pogledov na zgodovino tudi z vidika Avstrijcev in koroških Slovencev.

Naslednji dan smo se ukvarjali s sedanostjo: najprej smo imeli predstavitev, ki smo jih pripravili že pred prihodom v Tinje. Popoldan smo imeli ekskurzijo. Organizacija je bila odlična, najbolj pa mi je ostal v spominu sprehod po romarski poti Sv. Heme.

Zadnji dan pa smo v skupinah sestavili ideje za boljšo prihodnost. Zvečer so prišli politiki, ki smo jim zastavljali Ta del mi je bil še najmanj všeč. Razočarana sem bila nad odgovori nekaterih, pa tudi »obdelavo« vprašanj pod mentorstvom politologinje bi spustila, ker ne vidim razloga, zakaj ne bi smeli vprašati tistega, kar nas res zanima.

Pa še nekaj zapisov škofijcev:

Zelo mi je bilo všeč druženje z ostalimi dijaki, posebej pa prizadevno prevajanje dvojezičnih koroških Slovencev (zelo so se potrudili,

da smo se tako uspešno sporazumevali, kar nas je še bolj povezovalo). Prvič sem bolj podrobno spoznala težave, s katerimi se morajo spopadati v boju za obstoj slovenščine in bila presenečena, saj mi niso bile poznane.

Tema o problematiki slovenskih manjšin na Koroškem je sicer zelo zanimiva, vendar pa dijaki iz Vipave s to problematiko nismo prav direktno povezani. Kljub temu pa moram poudariti, da sem zelo razširila svoje obzorje in spoznala nekaj več o manjšinah.

Ker smo bili skupaj iz slovenskih in avstrijskih šol, smo iste stvari pogledali z različnih vidikov in prišli smo res do zanimivih spoznanj o tem, kako Avstrijci vidijo nas Slovence in našo deželo.

Pa še posebna pohvala profesorju z graške univerze, gospodu Jürgenu Pirkerju, ki je vse skupaj lepo povezoval in ga je bilo lepo gledati, kako uživa v svojem delu. Pohvala tudi prevajalcem, ki so se zelo trudili. Projekt bi lahko organizirali vsako leto in bi tako postal stalno druženje in tesnejše povezovanje.

Vzdušje je bilo prijetno in tudi celoten organizacijski odbor in njihovi pomočniki so se mi zdeli v redu – bili so zabavni, sproščeni in vedno na voljo. Želim si, da bi bilo še več takšnih projektov in medkulturnega povezovanja.

Celoten program mi je bil všeč, lahko pa bi bilo malo več prostega časa. Pohvalil bi celotno ekipo, ki je program pripravila, saj je bil resno zasnovan in tudi zanimivo predstavljen. Pohvalil bi tudi naše spremljevalce, ki so lepo skrbeli za nas. V spominu mi bo ostalo dosti lepih stvari, predvsem pa narodna zavednost Korošcev, za katere se mi zdi, da se dosti bolj zavedajo narodne identitete.

Všeč mi je bila začetna spoznavna igra. Čeprav je igra tako rekoč otroška, nam je zelo pomagala pri delu z našimi kolegi iz Avstrije. Z vsemi delavnicami in diskusijami smo tematiko, ki je za nas zelo zahtevna, razdelali in jo obravnavali z vidika Slovencev, Avstrijcev in Koroških Slovencev. Sam kot Primorec se nisem preveč znašel v tej problematiki, vendar pa ob koncu našega druženja lahko rečem, da sem o njej pridobil veliko znanja.

Sara, Neža, Katarina, Anja, Klara, Filip, Vid, 3. c, in Patricija, 3. b

ŠKOFIJC VOLUNTIRA

OPRAVLJENE URE PROSTOVOLJSTVA V LETOŠNJEM LETU

Dijaki Škofijske gimnazije Vipava so v šolskem letu 2012/2013 skupaj opravili 1261,5 ur prostovoljskega dela.

Prostovoljska organizacija	Število prostovoljcev	Število opravljenih ur
Center CIRIUS Vipava - »Postani moj prijatelj«	35	766
Center starejših Pristan Vipava	33	443,5
Škofijska Karitas Koper - »Popoldan na Cesti«	3	47
Hiša Sadeži družbe Vipava	2	5
skupaj	73	1261,5

Preberite pa si še izjave nekaterih otrok v Cirusu, ki jih obiskujejo prostovoljci naše šole:

Moji prostovoljci so imeli
V skupini Škofijske gimnazije
in Koper. K meni je prišel
la veliko gredo. Bodo imeli
naši učenci, igrali so se
družabne igre in si prebujali.
Nikoli mi ne kaže, da je prišel
na eno mesto. Se vidimo drugo
leto!

Botrija Botur

MOJA PROSTOVOLKA
JERICA
JE NAJINO PRVO SREČANJE SE BILLO KOT
BI BILI STARI PRIJATELJICI.
KO JE PRIŠLA OB PETNIH SVASE POGOVARJA-
LI IGRALE REHI ŠLI SKUPAJ KLIKOVNEHU
KROZNU KOSPA SE DOJE SPORNAI SAM
POVEDALI DA RADA GLEDNI FILME IN
POSLSANI GLASBO PRISARLA NIJE ODEN
MLHOV JERICA JE BILA ZELO PRIJETNA
IN POSORNA PRIJATELJICA. VSEČ NIJE
BILLO KO SVA SE VELIKO POGOVARJALI ZA
ROJSTNIDAN HE JE PRESENETILA Z DARILOM
ZELIM SI DA BI BILA JERICA ŠE DRUGO
ŠOLSKO LETO MOJA PROSTOVOLKA.

Valtea

LELO SEM VESELA, KER
ME JE TUDI LETOS
OBISKOVALA PROSTOVOLJKA
SARA. PRHAJALA JE
SKORAJ VSAK TEDEN,
VEČKRAJ SVA ODŠLA
NA SPREHOD IN SE
PONOVNEJŠA ZAUPIL
SEM JI SVOJE PROBLEME
S SVOJMI OBISKI

ME JE VEČKRAJ
SPRAVILA V DOBRO
VOLJO. ALEN MUMA VGUIG

K meni hodi prostovoljka
Mirjam. Pride, ko ima čas.
Naslednje leto bom verjetno
obisk drugo prostovoljko, ker
gre Mirjam na faks. Ko Mirjam
pride k meni, greva v mojo
sobo in se tam pogovarjava.

Hatej Bone

TUDI V TEM ŠOLSEM
LETU SEM IMELA
PROSTOVOLJKO MARJO.
K MENI JE HODILA
OB SREDAH POPOLDNE.
OB LEPEM VREMENU
SVA ŠLI NA DORIŠČE.
TAM SM SE POGOVA=
RJALI IN SE NASTAV=
LJALI SONČKU. OB SLAB=

EM VREMENU SVA
IGRALI ČLOVEK NE JEZI
SE, DELALI LEPLJENKO
IN SESTAVLJALI PUZLE.

HVALEŽNA SEM MARJI,
DA SI JE VZELA ČAS ZA
ME IN MI POLEPŠALA
NEKAJ DNI

SIMONA

ŠKOFIJC V SLIKI

Z VRSTNIKI IZ BOLOGNE V POVOJNI BOSNI
OD 18. DO 22. 3

PROJEKTI DAN 5. 4

BURJA DOBROTE – DOBRODELNI KONCERT 14. 4.

FESTIVAL PROSTOVOLJSTVA 23. 5. V LJUBLJANI

ZAKLJUČNI SREČANJI PROSTOVOLJCEV V PRISTANU (5. 6.) IN CIRIUSU (17. 6.)

EKSKURZIJA 1. LETNIKA V SV SLOVENIJI IN ZAMEJSTVU OD 31. 5. DO 3. 6.

EKSKURZIJA 2. LETNIKA V RIMU OD 19. DO 23. 6.

EKSKURZIJA 3. LETNIKA NA DUNAJU OD 31. 5. DO 3. 6.

ZAKLJUČNA PRIREDITEV 24. 6.

ŠKOFIJSKA ESTRADA

SLUČAJNO, NEKEGA DNE

Intervju s Tjašo Fajdiga

Tjašo Fajdiga poznamo praktično vsi na naši šoli. Njen glas je na šolskih prireditvah namreč težko pogrešati. In prepričana sem, da je tako mene kot tudi ostale udeležence njenega prvega koncerta popolnoma očarala. Da bi več izvedela o njeni pevski karieri, načrtih za prihodnost, sem vzhajajočo jazz zvezdo povabila na kratek intervju.

Začela bom tam, kjer se po navadi začne ... Kako in kdaj se je tvoja želja po petju začela? Si morda že kot majhna deklica v svoji sobi pela s krtačo v roki in mamino rdečo šminko na ustnicah?

Ne (smeh), moram priznati, da pravzaprav nisem nikoli imela želje – postati pevka, niti nisem nikoli razmišljala o tem, da bi sploh pela. Ideja je nastala čisto slučajno nekega dne, ko sem hodila v osmi razred. Spomnim se, da sva se s sestro Meto doma zabavali. Ob njeni klavirski spremljavi sem pela Beatle. Takrat mi je ona predlagala, naj se začnem ukvarjati s petjem. Tako se je začelo. Kmalu sem pela na neki proslavi in dobila zelo

pozitiven odziv publike. Udeležila sem se tekmovanja Festival mladih glasbenikov in bila na njem opažena kot mladi up. A še vedno mi niti na misel ni prišlo, da bi postala pevka. Ta želja se mi je pojavila v zadnjem času, po mojem prvem koncertu.

Koliko časa se torej s petjem bolj resno ukvarjaš?

V prvem letniku sem se vpisala v glasbeno šolo v Ljubljano. Ure petja obiskujem že dve leti, vendar je letos vse skupaj potekalo bolj zagnano, že takoj septembra, s pripravami na moj prvi koncert.

Koncert – od kje ideja, pogum? Kako so potekale priprave?

Dovolj mi je bilo, da je moje petje ostajalo le za stenami moje sobe in učilnice glasbene šole. S petjem sem se želela predstaviti ljudem, ki me poznajo, saj so me že več časa

spraševali, kdaj bom kje pela. Imela sem že dovolj repertoarja in svoj hobi, s katerim sem se do takrat ukvarjala zgolj ljubiteljsko, sem želela predstaviti na višjo raven. Tako sem zasnovala samostojen koncert. Vanj sem vložila veliko truda.

Bi nam zaupala, kako zgleda tvoja vaja doma?

Najprej se malo razmigam, da se fizično pripravim na petje. Sledijo dihalne vaje, tonske vaje, vaje za razpon in za tehniko. Potem začnem s pesmimi, razvijam tehniko in interpretacijo.

Kaj ti petje predstavlja v življenju? Kakšni so tvoji načrti za prihodnost?

Zame je to nekaj, s čimer bi se rada ukvarjala. Zadnje čase se vedno bolj vidim v njem, ker preprosto uživam in vem, da imam potencial, ki ga lahko razvijem in se s tem tudi preživljam v neki skromni meri. Vzporedno s študijem nameravam obiskovati tudi srednjo glasbeno šolo za petje, kasneje bi rada

študirala petje. Mislim, da bi s tem pridobila dovolj znanja in izkušenj, da bi se mogoče lahko preizkusila v koncertiranju. Kasneje bi se lahko posvetila tudi učenju petja. O avtorski glasbi mislim, da je potrebnega veliko znanja, izkušenj, kilometriner. Mislim, da če nisi dovolj dober, nima smisla ustvarjati. S to masovno produkcijo se danes ustvari vse, dobro in slabo glasbo. Moja želja je, da si ustvarim jazz band, vendar je težko dobiti dobre glasbenike in sestaviti skupino.

Si pripravljena oditi tudi v tujino?

Ja, v Sloveniji niti ni študija za solo jazz petje. Ciljam v Amsterdam. ☺

Kaj te žene naprej? Želja po uspehu, podpora doma?

Najbolj me spodbuja sama želja napredovati: izboljšati tehniko, razpon, naučiti se neko novo pesem. Spodbude s strani družine in prijateljev pa zagotovo ne manjka.

Kako izbiraš pesmi? Si do pevcev bolj kritična? Imaš mogoče kakšnega vzornika?

Ja (smeh), priznam, sem bolj kritična. Pesem mi mora biti všeč, najbolj me prepriča vsebina oziroma sporočilo. Moja vzornica je Etta James.

Za konec me zanima še, kateri je tvoj prvi bližnji projekt? Kje te bomo lahko kmalu poslušali?

Zveza za tehnično kulturo Slovenije vsako leto v Gallusovi dvorani

priređi slavnostno podelitev priznanj najboljše uvršćenim dijakom in osnovnošolcem na področju naravoslovja in matematike. Na tej prireditvi navadno nastopita dve že uveljavljeni slovenski glasbeni skupini, za eno točko pa razpišejo natečaj za dijake (na področju plesa, igre ali glasbe). Kandidati smo poslali posnetek in letos mi je nekako uspelo, točka je dodeljena meni! 😊 Podelitev bo 9. 6. 2013.

/Opomba: pogovor je nastal pred izvedbo .../

Hvala za tvoj čas, Tjaša. Želim ti veliko čarobnih glasbenih trenutkov in uspehov v tvoji pevski karieri!

Sara Bensa, 3. a

KOLIKOR TOLIKO ZNAM – LE SVOJO

MATERINŠČINO

Pogovor s profesorjem Janezom Zupetom

Gospod Janez Zupet. Duhovnik, profesor, prevajalec in lektor. Avtor številnih slovenskih prevodov filozofskih in teoloških del. Med vsemi Vipavci in dijaki ŠGV je poznan kot izjemno inteligenten, izobražen in hkrati izredno skromen ter skrivnosten mož.

Prav ta njegova skrivnostnost ter neverjetna nadarjenost za jezike, nad katero sem izjemno impresionirana, sta bili razlog za odločitev, da mu postavim nekaj vprašanj in kaj več izvem o njem.

Na Škofijski gimnaziji Vipava ste med dijaki poznani kot jezikovni fenomen, vendar pa nihče od nas ne ve, koliko jezikov zares znate?

Kolikor toliko samo svojo materinščino.

Kako je potekal Vaš študij jezikov? So Vas jeziki zanimali že od malega?

V moji mladosti si po štirih letih osnovne šole lahko šel v gimnazijo, ki je trajala osem let. Na osemletki v domačem Horjulu sem napravil pet razredov, nato pa sem se vpisal na Klasično gimnazijo v Ljubljani. Zelo izobraženi župnik Franc Nastran, ki je inštruiral več dijakov za gimnazijski študij, je tudi mene že v drugem razredu začel poučevati nemščino, tako da sva do konca petega razreda predelala vse tedanje učbenike za gimnazijo. Učil me je tudi latinščino, slovenščino in matematiko, da sem lahko naredil izpite čez prvo (nižjo) gimnazijo in nisem izgubil leta. Ker so na klasični gimnaziji tedaj nemščino zamenjali z

angleščino, sem moral delati tudi izpit iz tega jezika, ki me ga je med počitnicami naučil neki maturant.

V gimnaziji sem torej imel osem let latinščine in angleščine in pet let francoščine, poleg nekaj let srbohrvaščine. Imel sem odlične profesorje. Francoščino nas je učila prof. Marija Saje, ki nas je uvedla tudi v celotno francosko književnost. Hodil sem tudi k tečaju italijanščine. Po maturi sem se vpisal na Filozofsko fakulteto in študiral indoevropsko primerjalno jezikoslovje in angleščino, poleg tega pa sem na Delavski univerzi študiral španščino, ki je tedaj na »filofaksu«¹ še ni bilo. Na primerjalnem jezikoslovju sem bil edini študent v letniku (na vsem oddelku pa smo bili štirje). Tu smo se poglobljali v študij starih jezikov, na osnovi katerih se da deloma rekonstruirati indoevropski prajezik. Ti jeziki so: sanskrt (stara indijščina), grščina, latinščina, gotščina (najstarejši germanski jezik, ki ga poznamo le iz deloma ohranjenega prevoda

Svetega pisma – škof Wulfila), litvanščina in starocerkveno-slovanščina. Učili smo se tudi hetitščine, edinega indoevropskega jezika, ki je pisan v klinopisu. Ponosni smo bili, da je bil naš profesor Bojan Čop med vodilnimi hetitologi na svetu. Med drugim smo brali tudi odlomke iz Mahabharate in Ramajane, dveh najbolj znanih indijskih epov. Ker v gimnaziji nisem imel grščine, sem se moral sam pripraviti za izpit iz grške slovnice. Dve leti sem na orientalistiki študiral tudi arabščino. Po diplomi prve stopnje je po mnogih preizkušnjah dozorel moj duhovniški poklic in vpisal sem se na Teološko fakulteto. Tam sem eno leto študiral hebrejščino, v kateri sem se pozneje (leta 1981) izpopolnjeval – zaradi prevajanja Svetega pisma stare zaveze – na dvomesečnem intenzivnem tečaju v Jeruzalemu. Sam sem predelal tudi rusko slovnico, katere znanje sem potreboval pri lektoriranju ne najboljših prevodov iz tega jezika. – Ko sem bil v petem in šestem letniku bogoslovja, sem hkrati vpisal še tretji in četrti letnik na filozofski fakulteti in leta 1972 diplomiral iz primerjalnega jezikoslovja.

Če se postavim v vlogo, da uporabljam veliko jezikov, se mi pojavi problem zamenjevanja besed, slovničnih struktur med jeziki, sploh pa naučiti se vseh

osnov, kaj šele posebnosti. Na kakšen način ste se vse to naučili, si zapomnili?

Sprva je to res problem, polagoma pa se stvar obrne: čim bolj prodiraš v strukturo posameznih jezikov, tem bolj spoznavaš njihovo podobnost in njihovo različnost, oboje pa je lahko vzvod in nagib, da se še bolj poglobiš vanje. V tem je svojska »interdisciplinarnost«, ko jezike medsebojno primerjaš in jih kontrastiraš. Odkrivati te podobnosti in razlike je pravo veselje.

Pomembnost znanja jezikov se v današnjem svetu vedno bolj povečuje. Glede na to, da ima veliko mladih težave z učenjem in s samo uporabo, me zanima, kakšen način učenja jezika se Vam zdi najbolj primeren, da znamo jezik res uporabljati.

Metod učenja jezikov je veliko. Katera je najboljša, je težko reči. Včasih so bolj poudarjali teorijo kakor jezikovno prakso, danes pa je, pri modernih jezikih je to razumljivo, poudarek na konverzaciji. Veliko je odvisno od tega, kakšen cilj imaš pred seboj, se pravi, ali potrebuješ aktivno znanje določenega jezika, ali pa ti zadošča pasivno. Ker sem sam »prevajalsko« naravnani, me ne zanima toliko aktivno znanje, ampak tisto, ki mi omogoča, da lahko berem v zaželenem jeziku ali ga prevajam. Bolj imam torej pred očmi slovnico

kakor konverzacijsko plat. Nekomu bolj ustreza ta, drugemu kakšna druga metoda, vsem pa je skupno to, da brez dobrega spomina, še bolj pa osebne zavzetosti in prizadevnosti niso uspešne. Skratka, ne gre brez marljivosti in vztrajnosti ali, če hočeš, zvestobe v malem, ki pa zanesljivo rodi velike sadove.

Glede na to, da obstaja toliko različnih vrst jezikov, se mi poraja vprašanje, če morda obstaja povezava med razmišljanjem, karakterjem naroda in strukturo jezika, ki ga govorijo?

Jeziki v marsičem razkrivajo narodov značaj in njegovo miselnost. To se še posebno kaže v frazeologiji in pregovornih reklih. Razne skupine jezikov, npr. slovanska, romanska in germanska imajo vsaka svoje značilnosti. Medtem ko se slovanski jeziki radi glagolsko izražajo, pa je za Nemce Hauptwort, tj. »glavna beseda«, samostalni. Še večja razlika je med indoevropskimi in semitskimi jeziki. V teh odseva značilna semitska miselnost, ki denimo vsemu živemu reče meso, vsem ljudem brat ali bližnji, načinu življenja pot, ljubezni in zakonskim odnosom spoznanje, človeku duša ali kar ime ipd.

Kljub temu da je prevajalec precej pogost poklic in se v zadnjem času veliko mladih odloča za študij prevajalstva, še vedno nimamo prave predstave, kako delo prevajalca sploh poteka. Nam

morda lahko zaupate, kako se lotite prevajanja knjige?

Prevajalstvo je zadnje čase veliko pridobilo na pomenu. Sama praksa prevajanja se je v marsičem spremenila. V ozadju je namreč kopica teorij prevajanja, ki imajo širok razpon: od dobesednosti prek zvestobe izvirniku do raznih »dinamičnih« različit, ki zagovarjajo parafraziranje izvirnega besedila. Sam sem od nekdaj zastopal nekakšno via media, srednjo pot med dobesednim in (preveč) parafraziranim prevodom. Stojim na stališču, da imata oba jezika, izhodiščni in ciljni, enake pravice, se pravi, da ne smemo izvajati nasilja ne nad enim ne nad drugim. Ohranjati je treba zvestobo izvirniku in njegov smisel natančno in verno prelititi v ciljni jezik. Izredno pomembno se mi zdi, da prevajalec suvereno obvlada jezik, v katerega prevaja, tako da lahko izvirnik res »presadi« ali »pretoči« vanj in da ima bralec občutek, da bere izvirno besedilo. V tem je tudi razlog, da je kljub velikemu številu ljudi, ki znajo tuje jezike, malo dobrih prevajalcev.

Sam sem pri svojem prevajalskem delu gotovo že več kot tisočkrat pogledal v Pravopis ali Slovar slovenskega knjižnega jezika, da sem našel čim bolj ustrezen in pravilen izraz, ki ga včasih iščem po cele ure. Ja, pri prevajanju ne gre brez velike potrpežljivosti in zagnanosti za stvar. Dobri slovarji so za prevajalca seveda nadvse dragocen pripomoček.

Kakšne tekste prevajate? Prevajate tudi poezijo?

Svoje prevajanje razumem kot poslanstvo, ki ga vidim v tem, da verujočim in iskalcem življenjskega smisla omogočim čim več branja, ki jim bo pomagalo do večje jasnosti, trdnosti v veri ali odkrivanja globljega smisla našega bivanja. Zato prevajam samo dela pomembnih religioznih filozofov in teologov – v duhu Pavlovega izreka: Vse drugo imam za smeti zaradi vzvišenosti spoznanja Jezusa Kristusa (prim. Flp 3,8). S svojimi prevodi bi rad bil njegov pričevalc. – Zato se tudi ne spuščam na raven literarnega prevajanja; to prepuščam drugim, ki so za to zvrst pristojnejši in sposobnejši. Edina poezija, ki sem jo prevedel, je ciklus sonetov Paula Verlaina, ki pa je tudi religiozne vsebine.

Koliko knjig ste do sedaj že prevedli in koliko napisali?

Natančnega števila svojih prevodov ne vem. Giblje se med dvajset in trideset. Še več prevodov pa sem

lektoriral, in to ne samo slovnično, ampak tudi vsebinsko, vedno ob primerjanju z izvirnikom. Vesel sem, da so me sprejeli med prevajalce Svetega pisma in mi zaupali novi prevod latinske mašne knjige – Misala.

Gospod Janez, lepo se Vam zahvaljujem za čas, ki ste si ga

vzeli za ta pogovor. Želim Vam veliko uspeha pri prevajanju Misala ter uspešnega predajanja znanja mladim maturantom.

P. S.: Po tem pogovoru, 21. junija 2013, je bil gospod Zupet ob vipavskem občinskem prazniku imenovan za častnega občana občine Vipava. Čestitamo!

Tjaša Fajdiga, 3. a

VERONIKA FRANCA – DVAKRATNA DRŽAVNA PRVAKINJA V ŠAHU

Posebno pozornost med mnogimi škofijskimi talenti pa zasluži tudi naša letošnja fazanka iz 1. c Veronika Franca, ki je med zimskimi počitnicami postala državna prvakinja tako v počasnem kot v pospešenem šahu. Samo za Iskre smo z njo naredili ekskluzivni intervju.

Torej Veronika, kako si se odločila, da boš trenirala šah?

V petem razredu osnovne šole smo se morali vpisati v kakšen krožek.

Tako sva se s sošolko, ki je že prej igrala šah, vpisali v šahovski krožek, ampak bolj tako, za hec. Kot članica krožka sem kmalu začela hoditi na šahovske turnirje in sčasoma mi je šah prirasel k srcu. Bolj resno sem se začela z njim ukvarjati v začetku 6. razreda OŠ, ko sem dobila svojega prvega trenerja.

Koliko časa na dan oz. teden treniraš?

Ker sem doma iz Kopra (oz. Sv. Antona) sem čez teden v domu, tako med tednom manj treniram. Takrat večinoma ponavljam pravila igre, analize ... oz. igram šah prek interneta. Med vikendom pa skupaj s trenerjem delava na analizi igre, otvoritvah, končnicah ... Trening traja ves dan, lahko tudi do 10 ur.

Kakšen je tvoj trenutni šahovski naziv?

Ženski mojstrski kandidat.

Imaš kakšnega vzornika v svetu šaha?

Da, to je Gari Kasparov. (Namig za nevedne škofijce: Gari Kasparov je šahovski vele mojster in večkratni svetovni prvak. S 15 leti je postal učitelj pomočnik. Pri 16 letih je postal svetovni mladinski prvak in bil svetovni prvak od leta 1985 do leta 1993).

Tvoji dosežki?

Na državnem področju sem osvojila devet medalj, od tega tri zlate. Eden mojih največjih uspehov je bilo drugo mesto na turnirju Paračin open 2012.

Verjetno ti zaradi šole, treningov ostane zelo malo prostega časa. Kako ga najraje izkoristiš?

Res, zaradi šole, treningov in turnirjev nimam veliko prostega

časa, še posebej med vikendi. Najraje pa ga preživim s prijatelji.

Se poleg šaha ukvarjaš še s kakšnim drugim hobijem?

Ja, že četrto leto se učim francoščine.

In za konec tvoji cilji?

Moj največji cilj je postati ženska vele mojstrica, trenutno pa se pripravljam na čim boljše mesto na evropskem in svetovnem prvenstvu.

Veroniki želimo obilico sreče in ogromno zmag ter da bi se morda nekoč tudi sama spopadla s svojim vzornikom (in ga premagala).

Sara Bensa, 3. a, in Sara Trošt, 3. c

ŠKOFIJC V ŠTEVILKAH

STATISTIKA MATURITETNIH IZPITOV LETNIKA

'94

Od 79 dijakov iz 4. letnika naše šole je bilo prijavljenih na maturo v rednem roku po predmetih:

- PSIHOLOGIJA: 40
- KEMIJA: 26
- GEOGRAFIJA: 26
- BIOLOGIJA: 15
- ZGODOVINA: 14
- SOCIOLOGIJA: 13
- FIZIKA: 10
- LATINŠČINA: 8
- ITALIJANŠČINA (namesto angleščine): 6
- ITALIJANŠČINA (kot dodatni izbirni predmet): 3
- NEMŠČINA (namesto angleščine): 2
- NEMŠČINA (kot dodatni izbirni predmet): 1

NARAVOSLOVNI ŠKOFIJC

MATJAŽ VOVK NA TEKMOVANJU EUSO

Že uvrstitev na to mednarodno naravoslovno olimpijado je izjemen dosežek, Matjažu iz 2. b pa je uspelo z eno od dveh slovenskih 3-članskih ekip osvojiti srebrno medaljo. Povprašali smo ga o njegovi poti od šolskega tekmovanja do Luksemburga – in o prihodnjih načrtih.

Lahko opišeš, kakšno tekmovanje je EUSO – European Union Science Olympiad?

EUSO je tekmovanje iz znanja naravoslovja za srednješolce iz držav članic Evropske unije, stare največ sedemnajst let. Namen tega dogodka pa ni le tekmovanje iz znanja, je tudi navezovanje stikov s tekmovalci iz drugih držav.

Na kakšen način si ti prišel v slovensko ekipo za to tekmovanje?

Izbor za slovenski olimpijski ekipo je potekal v dveh stopnjah: prva je bilo šolsko tekmovanje, druga pa državno tekmovanje iz naravoslovja. Prvih šest tekmovalcev je bilo izbranih za zastopanje Slovenije na naravoslovni olimpijadi od 17. do 24. marca v Luksemburgu.

Kako je bila sestavljena slovenska odprava in kako številčna je bila celotna zasedba?

Slovenci smo imeli dve tričlanske ekipe, torej šest tekmovalcev, ter tri mentorje – za biologijo, fiziko in kemijo. Tekmovalci so letos prihajali iz 22 držav članic Evropske unije. Vsaka država je na EUSO poslala dve ekipo po tri tekmovalce, to skupaj znese 132 tekmovalcev. Poleg tega pa je bilo v Luksemburgu še 85 mentorjev in opazovalcev. Opazovalce pa so poslale tudi države članice EU, ki v Luksemburgu niso imele svojih tekmovalcev, in Hrvaška.

Je bilo na tekmovanju več deklet ali več fantov?

Več fantov. Verjetno je vzrok za to fizikalni del tekmovanja – po mojih izkušnjah dela fizika več težav dekletom kot fantom.

Kako pa sicer poteka to tekmovanje – kakšne so bile vaše naloge?

Tekmovanje je bilo sestavljeno pretežno iz laboratorijskega dela. Veliko je bilo napisanega, tako teoretične razlage kot tudi navodil, in potrebno je bilo previdno branje – včasih so se odgovori skrivali v samem besedilu. Tudi navodila je bilo potrebno previdno brati – napaka pri branju ene vrstice bi lahko pomenila dodatnih dvajset minut dela. Seveda pa so bile vse naloge prevedene v slovenščino.

V ekipi smo si delo razdelili po področjih – eden je delal biološki, drugi fizikalni, tretji pa kemijski del naloge. Meni je pripadel kemijski.

Kako komentiraš ekipno uvrstitev in kako si zadovoljen s svojim dosežkom ter z vzdušjem v ekipi?

Obe slovenski ekipi sta bili nagrajeni s srebrno medaljo – to se je zgodilo prvič, odkar na EUSO sodeluje tudi Slovenija; naša odprava v Luksemburg je doslej najuspešnejša slovenska odprava na evropskih naravoslovnih olimpijadah. Tak je bil tudi cilj naše ekipe, želeli smo biti (vsaj) srebrni, seveda pa bi se z več pripravami zagotovo odrezali še bolje. Glede na to, da smo se videli prej le enkrat oziroma dvakrat, smo

se zelo dobro razumeli. Smeha ni manjkalo.

Absolutni zmagovalci olimpijade so bili Nemci, z obema ekipama na prvih dveh mestih in visokim številom točk. V čem je, po tvojem, ključ za tak uspeh?

Po mojem tu ključno vlogo odigra proces izbiranja in priprave tekmovalcev. Za ekipo je bolje, če skupaj izvede vsaj nekaj eksperimentov, da se res dobro ujame že pred tekmovanjem.

Kaj so vam organizatorji poleg tekmovanja še pripravili?

Zelo so se potrudili. Na dveh izletih po Luksemburgu so nas seznanili z zgodovino in tehnološkimi dosežki te države. Ogledali smo si mesto Luksemburg, grad Vianden, pa tudi eno večjih črpalnih hidroelektrarn v Evropi. Odpeljali so nas na kopališče, imeli smo kulturne delavnice po izbiri – na primer glasbena, kiparska, igralska ... Enkrat smo si ogledali tudi gledališko predstavo.

Kakšen se ti zdi Luksemburg in kakšni njegovi prebivalci?

Luksemburg je sicer majhna država, a zelo zanimiva – vsaj zaradi zgodovine. Njegovi prebivalci pa izvirajo iz vsega sveta, večina jih govori vsaj tri jezike. Seveda so prijazni, strpni in odprti – le kako bi sicer živeli drug ob drugem?

Si navezal kakšne stike z mladimi iz drugih držav, ste imeli čas za druženje?

Seveda sem navezal stike s tekmovalci iz drugih držav in jih prek spletnih socialnih omrežij še ohranjam. Naša pritočasnna druženja so bila zanimiva – igrali smo družabne igre, recimo igre s kartami. In seveda ne smem pozabiti na kegljanje (bowling), karaoke in disko ob večerih. Te

zadnje dejavnosti so nudile največ možnosti za navezovanje stikov.

Kaj bi izpostavil kot najbolj pozitivno doživetje celega tedna?

Teško se odločim, ker mi je bilo zanimivo prav vse. Mogoče bi lahko izpostavil druženje z vrstniki iz celotne Evropske unije.

V kateri naravoslovni disciplini vidiš samega sebe v prihodnosti?

Precej verjetno v kakšni od vej fizike ali kemije, manj verjetno pa je, da bi se našel v biologiji.

Hvala, Matjaž, zares si nam približal svojo »olimpijsko« izkušnjo.

Z MATEMATIKO NA POTI

V ponedeljek, 20. maja 2013, sva se z Janom Križničem udeležila zaključnega dela 47. srečanja mladih raziskovalcev Slovenije, ki je potekal na oddaljeni Gimnaziji Murska Sobota. Tam sva predstavila svojo nalogo iz matematike, ki nosi naslov Množenje in razstavljanje pitagorejskih trojic. Na »poti« do Prekmurja nama je ob strani vedno stal profesor mag. Alojz Grahor, ne le kot mentor ampak tudi kot prijeten sopotnik. Vrnili smo se z zlatim priznanjem in prvim mestom v svoji skupini, kar je odtehtalo za vse težave na »poti«.

Naše matematično potovanje se je začelo kot vsak drugi izlet – z idejo, željo in dogovorom. Ideja se je utrnila profesorju Alojzu na začetku novoletnih počitnic in z Janom sva takoj dobila e-pošto z okvirnimi informacijami. Ker naju oba zelo zanima raziskovalno delo, sva takoj pristala na raziskovalno nalogo iz matematike, čeprav se takrat še nisva povsem zavedala kaj to pomeni in kaj vse prinese s seboj tak projekt.

S projektom smo se začeli ukvarjati v začetku koledarskega leta 2013 in sicer s prvim sestankom na katerem smo bolje spoznali temo in se

dogovorili za okviren potek dela. Takrat smo tudi ugotovili, da smo si zadali visoke cilje, ki bodo terjali veliko prostega časa in zahtevali potrpljenje ter popolno osredotočenost na delo. Sprva je najino delo potekalo ob nerednih urah in ni bilo preveč zahtevno. Ponavljala sva matematične zakone, ki sva jih že znala, da bi se čim bolje pripravila na raziskovanje. Ko sva imela dovolj informacij in sva obnovila vsa potrebna znanja, pa se je začelo pravo raziskovalno delo.

Najprej nama je profesor razložil, kaj sploh so pitagorejske trojice in kakšne vrste delo bova opravljala. Povedal nama je, da si bova morala veliko pomagati z računalnikom in programiranjem, kar naju je razveselilo, saj sva zelo vedoželjna in naju zanima tudi računalniška izvedba matematike. Tako sva v februarju pričela s pravim raziskovalnim delom. Sprva sva še vse delala s kemičnim svinčnikom na list papirja, saj sva le izpeljala nekaj osnovnih lastnosti, nato pa sva s profesorjevo pomočjo napisala programe v programskem jeziku Python, ki so

nama zelo pomagali pri nadaljnjem delu. Med raziskovanjem sva si pomagala tudi s knjigo angleškega doktorja matematike, ki jo je že pred tem na nekem sejmu kupil profesor Grahor. Pri delu smo bili tako uspešni, da smo ugotovili doktorjevo napako v njegovi knjigi, kar smo mu tudi sporočili (med delom smo bili z njim v stiku prek e-pošte) in od njega prejeli pohvale za delo in tudi zahvalo za popravke.

Glavnino najinega raziskovalnega dela sva opravila v marcu in aprilu, ko sva bila tudi po več dni odsotna od pouka, saj je delo zahtevalo popolno predanost. Medtem ko so sošolci pridno sodelovali pri pouku, sva z Janom pregledovala ogromne količine podatkov, ki so jih generirali najini programi. Le redko sva prišla h kakšni uri, da sva si lahko oddahnili od nepregledne količine števil. Kmalu sva imela vse podatke, ki sva jih potrebovala, in začela sva s pisanjem in oblikovanjem raziskovalne naloge

(en del je bil napisan že prej, vstaviti pa je bilo potrebno še nekaj podatkov), pri čemer nama je spet priskočil na pomoč najin mentor. Tako je naloga dobivala vedno bolj izpopolnjeno podobo, kar pa je bilo nujno, saj se je že približeval rok za oddajo. Naloga je bila poslana še v roku in vsem skupaj nam je bilo potem veliko lažje. V tednu po oddaji smo pripravili še predstavitev za regionalno srečanje mladih raziskovalcev v Idriji, ki je potekalo 15. aprila na Gimnaziji Jurija Vege Idrija.

Na dan srečanja sva predstavitev še nekajkrat ponovila, po malici pa smo polni zaupanja vase krenili na pot proti Idriji. Tam sva nalogo predstavila pred strokovno komisijo in dijaki tamkajšnje gimnazije. Komisija je bila zelo navdušena in dosegla sva najvišje število točk. Te rezultate so nato posredovali v Ljubljano in začelo se je čakanje

odziva iz prestolnice. Slab mesec po srečanju v Idriji smo dobili elektronsko sporočilo, v katerem je bilo potrjena najina uvrstitev na državno srečanje v Murski Soboti. Ta novica naju je zelo razveselila in 20. maja smo se s profesorjem v zgodnjih jutranjih urah polni pričakovanj odpravili v Mursko Sobotu ... Že po predstavitvi smo vedeli, da sva z nalogo dobro opravila, kar je bilo na razglasitvi potrjeno še s strani strokovne komisije, ki nama je dodelila zlato priznanje (zasedla pa sva tudi prvo mesto med nalogami s področja matematike). Ta rezultat nama je dal še eno priložnost za potovanje po Sloveniji, bila sva namreč povabljeni na prireditev Zotkini talenti 2013, ki je potekala 9. junija v Cankarjevem domu. Ker sva dosegla prvo mesto v skupini, sva imela privilegij sedeti med prireditvijo na odru in iz prvih vrst poslušati najino sošolko Tjašo Fajdiga v dveh glasbenih točkah.

Rok Miklavčič, 3. a

KAKO POKVARITI VEČ TISOČ EVROV VREDNO OPREMO

V letošnjem šolskem letu nekateri dijaki naše šole ob petkih obiskujemo dr. Mitja Martelanca, ki sodeluje v mednarodnem projektu Trans2care. Naša srečanja so v prostorih Goriške univerze in v tamkajšnjem laboratoriju smo si pridobili precej novih izkušenj.

Že v začetku leta je naši skupini prof. Marija Slavec, naša profesorica kemije, ponudila sodelovanje z Goriško univerzo. Iz 3. a smo Rok Miklavčič, Kristjan Stibilj in jaz z veseljem pristali in se skupaj z Matijo Pircem in Benjaminom Smrdeljem iz 3. c novembra odpravili na predstavitevno srečanje v prostore univerze. Tam so nam povedali, da bomo mi trije (a-jevci) sodelovali pri projektu dokazovanja antocianov v sadju. 30. novembra smo se prvič srečali z dr. Martelancem, ki nam je podal dodatne informacije o našem prihodnjem delu. Izmenjali smo si naslove in dobili prvo »domačo nalogo«, in sicer literaturo o antocianih ter o varnem delu v laboratoriju.

Naše delovno mesto (UNG)

Nato se je začelo delo z doktorjem, ki se običajno ukvarja z absolventi, kar pa gre seveda drugače, kot smo bili vajeni srednješolci. Prvič smo bili soočeni z branjem strokovne literature v tujem jeziku in tudi sam potek raziskave smo morali delno zastaviti sami. Naš mentor nas je znal motivirati, razkazal nam je laboratorij z dragimi aparaturami, laserji in drugo specializirano opremo. Po prvih dveh srečanjih, ko smo spoznali teoretično zasnovo dela ter delovanje aparatov, smo lahko pričeli z delom v laboratoriju. Prvi del postopka ekstrakcije določene snovi iz živila (v našem primeru antocianov iz kivijev) je precej kuhinjske narave. Sadje smo olupili, očistili in zmečkali. Nato smo dodali etanol in uporabili rotavapor, da smo se znebili tekočega dela snovi, ter naš trdi vzorec raztopili v različnih topilih: metanolu, etanolu, diklorometanu ter etil acetatu. Ker pa so ti postopki včasih dolgotrajni,

smo včasih naš delovni preparat zamrznili do naslednjič. Raztopine smo dokončno prečistili na ultrazvoku in centrifugi.

Rotovapor je naprava, ki ustvarja podtlak v vzorcu, da lahko tekočo snov odparimo pri nižji temperaturi in tako ne uničimo snovi v preparatu s prekomernim segrevanjem.

Doktor nam je zaupal in tako smo te aparate lahko uporabljali samostojno. Pri delu pa smo imeli tudi nekaj »manjših nesreč«, ki pa jih nismo vedno zakrivali sami. Tako je na primer naš mentor pri prvi uporabi centrifuge nastavil previsoko frekvenco vrtljajev in posledično so plastične posode, v katerih so se nahajali naši vzorci,

počile, vsebina pa se je zlila v napravo. Drugič je tekočina v rotavaporju preveč zavrela in umazala kondenzatorski del naprave, še preden smo znižali tlak, da smo prekinili vrenje. S takšnimi našimi in doktorjevimi napakami smo pilili naše znanje o sestavi aparatov (saj smo jih morali razstaviti in počistiti). Na koncu pa smo bili že toliko samostojni, da smo sami izvedli celoten postopek ekstrakcije v metanolu.

Sedaj, ko smo pripravili vse preparate, čakamo, da jih bomo lahko odnesli na analizo v Ljubljano. Čaka nas tudi pisanje laboratorijskega poročila. Upamo pa, da bomo lahko naše delo uporabili tudi za sodelovanje na natečaju ZOTKS in za maturitetne laboratorijske vaje pri kemiji. Že sedaj pa smo si pridobili veliko koristnega znanja in občutek o delu v pravem kemijskem laboratoriju.

Jan Križnič, 3. a

ŠPORTNI ŠKOFIJC

POT OD JUNAKOV DO BEDAKOV

Pred tremi meseci so naši hokejisti v Vojensu uresničili sanje generacij; bili so najboljši, selektor pa prerok. Sedaj, na SP na Švedskem, pa so risi za iste "navijače" turisti.

Prišli so porazi ... Zadnjič sem nekje prebral: »Vsega je konec. Ne moreš trikrat izgubiti na enak način. Pa selektor na vsak način tišči svojega sina notri. A ga Kristan spet pije? Niso si mogli tistega v Zagrebu kar tako izmisliti. Saj gredo vendar v KHL!«

Zakaj takšen hiter preobrat v podpori reprezentance, čeprav turnirja še zdaleč ni konec? Realno gledano je glede na stanje klubskega hokeja pri nas svetovno prvenstvo elitne divizije pravi čudež.

Prvo nedeljo v maju je bil na sporedu zadnji krog angleške druge lige. Watford pa je tekmo, najpomembnejšo v sezoni, po veliki napaki vratarja izgubil in velika priložnost za prvo angleško ligo je splavala po vodi. Nogometaši in navijači so bili šokirani, vendar se je že takoj zatem razlegla navijaška pesem in cele tribune so jim zaploskale ter jim s tem dali vedeti,

da so jim hvaležni za borbo do konca.

Koliko klubov oziroma slovenskih reprezentanc uživa tolikšno podporo, da lahko kljub spodrsrljajem za borbo prejmejo aplavz in s tem dobijo neko novo voljo in moč. Ali smo res slovenski navijači takšni, da prehitro odrečemo podporo in se vdamo v poraz?

Bral sem neko anketo, za katere klube navijajo slovenski nogometni navdušenci. Največ glasov so prejeli Barcelona, Real Madrid, Bayern ter Manchester United. Torej klubi, ki so uspešni in zmagujejo. Kaj pa

recimo drugi športi? Na primer tenis, ki spada med najbolj izpostavljene individualne športe na svetu? Roko dam v ogenj, da večina tistih, ki se imajo za teniške strokovnjake in navdušence, pesti stiska za enega od igralcev velike trojice (Nadal, Federer, Đoković) in da se že pri četrtem igralcu sveta Murrayu ta številka močno zmanjša. Koliko navijačev ima v Sloveniji 10. igralec sveta na ATP lestvici Richard Gasquet, pa je le retorično vprašanje.

Lahko povzamemo, da velika večina navija za najboljše in le peščica za povprečne. To je seveda po eni strani logično. Zakaj bi si človek kvaril kakovost življenja s številnimi razočaranji ob porazih? Poznam osebo, ki ima uničen ves teden, če njegova ekipa izgubi.

Gotovo poznate primere, ko nekateri klubi v trenutku dobijo goro navijačev. Lep primer so v zadnjih letih Manchester City, PSG, ter Chelsea. Ti so zaradi finančne injekcije prišli v sam vrh, o katerem so lahko prej dolga leta le sanjali.

Pomislite na svoj klub, za katerega navijate. Večini nam je ta klub padel v oči, ko je bil uspešen – razumljivo. Ključen pa je trenutek, ko ta klub ni več uspešen in se zaradi različnih vzrokov ne more več boriti za sam vrh. Večina navijačev "obrne ploščo" in začne iskati nov klub. Malo pa nas je takih, ki ostanemo tudi v slabem s klubom. In to smo tisti navijači, ki se najbolj veselimo uspehov. Še kako sem vesel za tiste navijače Cityja, ki so 44 let čakali na naslov. Za tiste, ki stalno "menjajo barko", pa mi je vseeno, saj ti tako ali tako zmagajo na vsaki tekmi.

Pa da spet preidemo k *risom*. Ali vam res pomeni več svetovno prvenstvo, ki se odvija vsako leto, kot pa olimpijske igre, ki so vsaka 4 leta in na katerih je le 12 ekip? In za ta uspeh si naši hokejisti zaslužijo vse spoštovanje. Ne pozabimo, da imamo le 7 ledenih dvoran in 200 hokejistov, toliko kot imajo reprezentance na tem svetovnem prvenstvu klubov, pa so se vseeno kar precej namučil z nami.

Filip Pegan, 3. c

MEDRAZREDNO TEKMOVANJE DVOJIC V BADMINTONU

Marca in aprila je v telovadnici ŠGV potekalo že dolgo pričakovano tekmovanje v badmintonu med razrednimi dvojicami. Priča smo bili tako krikom kot solzam, predvsem pa napetim tekmam, polnih presenečenj.

Tekmovale so ekipe 4. a, 4. c, dve ekipi 4. b, ekipa 3. c ter mešana ekipa 3. a in 2. a. Kljub izenačenosti med tekmovalci pa so se že na začetku pokazali nekateri favoriti, npr. ekipa 3. c in hkrati tudi organizatorja tekmovanja Filip Pegan in Benjamin Smrdelj, za močnejšo konkurenco pa sta veljali tudi ekipi Dominika Vrčona in Erika Lebana ter Matije Bolka in Matije Kerkoča.

Pegan in Smrdelj sta hitro brez izgubljenega seta prišla do mesta v finalu, za drugega finalista pa so bili boji veliko bolj izenačeni. Potem ko sta Kerkoč in Bolko v prvi tekmi izgubila proti Vrčonu in Lebanu, sta se ekipi ponovno srečali v četrtfinalu, v katerem je bila prva z rezultatom 2 : 1 uspešnejša in je napredovala v polfinale. Tekma pred finalom pa je ponudila še z enim presenečenjem, ekipo Izaka Furlana in Kristjana Zorna, ki sta si po žrebu zagotovila mesto v finalu.

Pričakovanja, da bo zadnja tekma prav tako razburljiva kot ostale, so se uresničila. Spremljali smo napeto predstavo vseh štirih tekmovalcev, na koncu pa je naslov zmagovalca z rezultatom 2 : 1 zaslužno prejela ekipa 3. c.

Prihodnje leto nekateri letošnji favoriti ne bodo več na šoli, pojavili pa se bodo novi obrazi. Zanimivo bo videti, ali bo naslednje tekmovanje tudi tako razburljivo in izenačeno kot letošnje.

Benjamin Smrdelj, 3. c

ŠKOFIJSKA DOMAČICA

SPOZNAJMO PROFESORJE

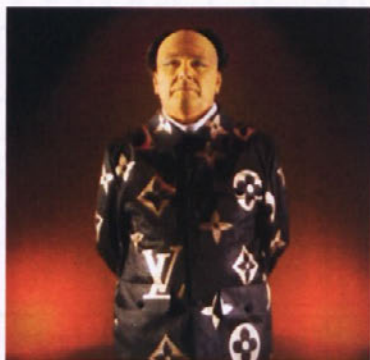
Profesor	Ali ste v soli tisti dobilci glasov?	Najljubši predmet v soli?	Najljubša hrana?	Pro horoskopski ste?	Število otrok	Povzadi deputatstva ...	Najbolji vas financira ...	Najljubša beseda?	S kom bi za 1 dan zamenjali življenje?	Ko ste bili mlajši ste želeli postati ...	Najljubši film?	Laško ali Union?	Ce bi bili zvezdnik bi bili ...
Marejka Fajdiga	ne	zgodovina	palčke	vodnar	4	doma	podasnost	je ni	z nikomer	prodajalca	It's a wonderful life	nebeno	nočen
Aleč Kore	ne	fizika	krompirjevi ocrtki	nbi	2	na Hrvoskem	nepoštenost	našeloma	z dijakom	pilot	radler	ne vem	ne vem
Jana Gronar	da (skupinsko spricanje ure)	matematika	palčke	likorijon	5	na obalah Hrvaške	moker kruh	dete	z zdravico	zdravnica	Zelena karta	Laško	Melny Streep
Miha Sušteršič	ne	matematika	kebab	bik	3	na Hrvoskem (Krk)	praskanje vile po ponvi ter noodziven clask	počrtnice	z Obamo	matematik	Nikogarinja zemlja	niz	Messu
Barbara Eisenzopf	ne	italijanska	je ni	nbi	0	na morju	obutev	"desiderere bbero"	z nikomer	arheologinja	Revenge	nebeno	Bozami
Neža Sagadin	ne	matika in televizija	sirovi štrčki	težak	0 (še)	na morju	ogromno stvar (delo v prazno)	hvala	z lenivcem	pisateljica in ilustratorka	Zvijanje je lepo	temno Laško	ne vem, ne malkujem
Martina Podberšič Smrdelj	ne	angleščina, italijanska paradizsko zgodovina, sociologija	devica	2	na morju in na bazenu	na morju in na bazenu	ljudje, ki vojo prebrno po aroceti in ljudje, ki ne povedo svojega mnenja, čeprav ga imajo	pomlad	s konjem na paži	vagateljica	Gran Torino, The Bridges of Madison County itd.	Laško	Bonnie Tyler
Kristina Prosen	ne	biologija	ngski	tehničar	2	na morju in v hribih	slabo oparjeno deso	more	s Tomom Trilajem	zdravnica	Pretty Woman	Union	ne bi
Slavko Rebec	ne	pedagogika in psihologija	paža	oren	0	kjer koli	kadar se ne morem obvladati	Oj!	s kolarjem	dobovnik ali učitelj	ga ni	pivo mi ni džoro	Drno Rača

Profesor	Ali ste v loli kdaj dobili ulogo?	Najljubši predmet v šoli?	Najljubša hrana?	Po katerostopu ste?	Število otrok	Poročali dopustujete ...	Najbolj zdrav živilo ...	Najljubša bereta?	Si kom bi dal 1 dan zamenjati živilo?	Ko ste bili mali, ste želi ...	Najljubši film?	Laško ali Union?	Če bi bili zvezdnik bi bili ...
Irena Brezžak	da zaradi brnja kajenje pri pauzi	biologija	sadje in zelenjava	levinja	3 otroci, 5 vnukov	na hrvaškem	laganje, veščnost in neiskrenost	ljubezen	z nikomer	botanik	Sound of Music	Laško sem doma iz Čeja	sveti Frančišek
Suzana Kugonč	ne	televizija	ananas	drobčica	0	na hrvaškem	nerimljivi	hrva	z nikomer	stevardesa	Vonjo po ženski	Petra Majdič	Petra Majdič
Tajana Božič	se ne spominjam je pa mogli to	slovenščina	sladoled	strelka	5	na hrvaškem	spremenjevanje	"snehi"	z nikomer	knjižničarka	Zvljenje je lepo	deci vina	noben
Marija Štavec	ne	kemija in fizika	palčke in sladoled	ribi	0 (še)	različno	teko	ne vem	z nikomer	se ne spominjam	ga ni	Laško	noben
Aljož Gržihor	ne	matematika	palča, pohani sir, solata	bik	3	na hrvaškem	nesposiljevanje	smisel	z nikomer	učitelj	Beautiful Mind	Laško	Stephen Hawking (znanstvenik na splošno)
Ana Kodrič	ne	slovenščina	paša	lev	0	na morju	neposiljevanje	ljubaznost	s kakšno petko	ne vem	Amelie	Laško	Heath Ledger
Borja Šušteršič	ne	slovenščina	čokolada v vseh oblikah	vodnar	2	na morju	ko se ljudje v vrsti gledajo za tako in ti dihajo za vratom	kava	z nikomer	podpisnica	Lepota po ameriško	Laško	ne vem
Begona Pient Kompara	ja (skupinsko spricanje televizijski)	slovenščina	meso v vseh oblikah	drobček	4	v Dalmaciji in na Narosu	mlečna lemba	spominčica	z nikomer	medicinska sestra	Zvljenje je lepo	mi je vseeno, samo da je pivo	Tina Turner
Erik Simonič	ne	biologija	palčke in	drobček	3	na morju	veliko stvari, najbolj brezbržnost	je mi, zad govornim ose	z nikomer	z alpinizmom (da bi dohajali kaktus velik vzpon)	Črna mačka, bel mačkon	Laško v tanzem kozarci	Robbie Williams

KROJAČI SVETA

Gledališka predstava v Novi Gorici

Krojači sveta je modno-gledališko-glasbeni spektakel, ki nosi v sebi veliko mero simbolike. Že sam naslov nam razprostira dve strani istega »kovanca« ali, drugače rečeno, moči v svetu. Prvo očrtuje moda, drugo pa politika. Moda je oblast. Moda je režim. Moda je steznik družbe, ki si ga sešijejo tisti, ki imajo moč. Zategnemo pa si ga sami, ker hočemo pripadati režimu. Krojači sveta so torej prežeti z modo in politiko.

Vir: splet

Obleka je oprava bogastva, moči in pozicije. Z njo ali pripadamo ali se razlikujemo od drugih. Z obleko se lahko dvignemo nad druge in določimo svoj položaj. Je tista, ki nam je nešteto krat zmožna narekovati pravila, poslušnost in se

nam pomaga preleviti v nedosegljive. Elegantna obleka z visoko preciznostjo in glamurjem je mnogokrat v tem svetu postala vstopnica za boljšo službo. Je precenjena surovina, s katero se nekdo dvigne na oblast in postavlja režim tistim, ki obleke nimajo. Ko diktiramo obleko, vplivamo na seksualnost, ambicije, pripadnost, izobčenost, revščino, denar ...

Obleka igralcev je dala v predstavi velik prepoznavni znak podobam zgodovinskih osebnosti, njihovi moči, ambicijam, pripadnosti, preciznosti, glamurju, sramu, željam ... Krojači sveta so bile velike zgodovinske osebnosti, geniji: ljudje, sposobni premikov, usodnih za ves svet, bili so mojstri lastne podobe. Bili so gospodarji propagande in svoje razpoznavnosti. Krojači sveta so postali ikone. V svetu so se zapisali z zlatimi črkami. So osebnosti, ki so v naših očeh preživel ne glede na njihovo pokvarjenost, nesmisel dela, vrednote, zgodovinsko obdobje – in za nas živijo še danes. Dosežke so ustvarili na področju glasbe, mode, gledališča, šolstva, športa, ideologije vladanja ... in se v predstavi sprehajajo na modni reviji nesmrtnih.

Vir: splet

Dosežki Michaela Jacksona predstavljajo v glasbi simbol neumrljivosti. Meje držav, ki so jih postavljali Napoleon, Aleksander Veliki ... so ostale in ostajajo neizbrisane. »Kleopatrine oči«, črno obrobljene, so postale simbol ženske lepote in del vsakdana skoraj vsake ženske. Po krivdi Coco Chanel je Chanel No. 5 postal najprepoznavnejši parfum vseh časov. Frida Kahlo je postala ikona, katere

obleke temeljijo in so jih šivali na temelju sramu. V predstavi se pojavi še več osebnosti, ki so nam v zgodovini prikrojile svet v to, kar vidimo danes.

Vse predstavljene osebnosti odstrajajo melanholijo zgodovine in revolucijo vsakdana. Zato je predstava Krojači sveta v režiji Dušana Jovanovića gotovo ena tistih, ki si jo je potrebno ogledati. In se zavedati, da gre za ljudi, ki so zagotovo ustvarili najbolj prepoznavne ideje v današnjem svetu; niso ustvarile marketinga, promocije, modnih blagovnih znamk, pohlepa po ozemlju in lakomnosti ..., napuha, predrznosti, strasti ... – vse to je v svetu obstajalo že pred njimi. Ustvarile so lastno podobo in originalnost, kar si svet želi tudi danes.

Eva Krapež, 3. a

PESMI

ČMARNICA

Tudi če veš kaj je treba spremeniti
ne veš kaj nrditi
strah te je vstati in se oglasiti
strah te je za svojo rit

Minimalne plače ostaja kriminal
črna roka vedno prisotna
v ozadje steka se denar
vedno iste dlani ki jih polnimo mi
elita tajkuni vedno isti politiki

Zavodi polni še otroci so bolni
medij jih poneumlja manipulatorje opogumlja

Danes nisi riba
si komaj plankton v morju
moraš se najti
izgubljen v tem vesolju
bodi črna ovca
upri se okolju

Marko Bažec, 3. a

ZELEN

Po nekem časa mirovanja
moj svet ponovno se vrti
a ti pomagam do spoznanja
edini le vzrok si ti.

Brez tebe lepote sveta smisla nimajo
počutim se sam tudi ko mi zvezde kimajo
če bil bi letalo obletel bi cel svet
a ti si gorivo meni nujno za polet.

Vsak dan iz sanj o tebi vstajam zaspan
jutro je pokvarjeno ker moram ven iz sanj
rad bi te imel ob sebi celo noč in dan
a bojim se da so tvoje misli in poljubi zanj

Slišim se kot najstnik ki ponovno je zaljubljen
a jaz nočem le poljubov jaz rad bil bi ljubljen
raje kot v posteljo bi spravil te v objem
od vsega hrepenenja bom še debel ker samo jem

Marko Bažec, 3. a

PUŠČAVA

Polna navdušenja, polna načrtov
čem s kom govorit, pa noben me ne vid.
Vse, kar dobim, so prazni pogledi,
mrzla je ulica, temno nebo.

Mi manjka en delček, en delček smisla:
zakaj sem drugačna, zakaj ne blestim?
... nema bolečina, ki te prebudi iz pravljice.

Vsi se smejiijo, vsi se veselijo,
ko probam prit zraven, je kot, da me ni.
Noben ne posluša, noben ne razume,
noben ne opazi, kako sama tam ždim.

Od polja do morja, do rdečga obzorja
lahko bi letela, da se mal sprostim.
Ne uspem sploh razumit, n upm doumit,
zakaj sem drugačna kot so vsi.

Včasih kar jokam, včas rime sestavljam
in tečem in hodim, ali bežim
in kuham mulo, se s kom pogovarjam,
al pa utrujena od vsega znorim.

Js sama bom zmogla, se sama borila
iz dneva v dan mi boljše gre:
v sebi bom mirna in tema nepredirna
bo postala prozorna, ko se luč v meni vžge.

Mi manjka en delček, en delček veselja,
ga čakam, da pride, da mu pridem do dna
in upam, da pride in buljim v temo,
ki se mi umika iz srca.

Veronika Černe, 2. c

ZORIŠ

Joj, to življenje pa res ni za živet
in starši me nikakor ne morjo razumet
kar po cele dneve nimam kej za počet,
zdaj pa res ne razumem več, kam gre ta svet.

Najraj bi cele dni ležala v postli u sob
in kot Trnjulčica bi spala, pa sploh nisem snob.
Najraj bi pamet zgubila, bi bla idiot
mi neb razmišljat blo treba, mogoče živela bi boljš.

Zadnje čase sm skos tko nekam slabe volje
ni mi jasno, kam bi s sabo, ni mi jasno, kdaj bo boljše.
Včasih jezna sem ko zmaj, mečem stvari skozi okno
in dostkrat si želim, da bi še sama poletela.

Pa kaj se sekiraš, ker zdaj odraščaš!
In kaj kompliciraš, doživetjem doraščaš!
Nasmehni in veseli se, ker zdaj zoriš,
iskriv in radoživ značaj prav zdajle gradiš.
S polno hitrostjo ravnokar nad oblaki letiš
novim izkušnjam naproti.

Ampak kdaj pa kdaj je fajn, bi kar cel svet objela
oh, moj ljubi dragi Bog, kdaj bom js sebe razumela?!
Sploh ne morem verjet, da je tko čudn, hkrat lepo
posebej ko se umiriš, gledaš večerno nebo.

Te majhne lučke, majhne zvezdice ti svetijo tm gor,
ti pričarajo nasmeh: ti si mlad, sej si nor!
Odkrivajo na nebu ti na tisoče reči:
dokler mlad si v srcu,
delaj nore stvari,
srečuj nore ljudi,
išči nore poti.

Pa kaj se sekiraš, ker zdaj odraščaš!
 In kaj kompliciraš, doživetjem doraščaš!
 Nasmehni in veseli se, ker zdaj zoriš,
 iskriv in radoživ značaj prav zdajle gradiš.
 S polno hitrostjo ravnokar nad oblaki letiš
 novim izkušnjam naproti.

In ko se malo ustališ, ko se rahlo umiriš,
 vidiš, da
 prašna cesta
 pelje ven iz mesta
 v park do starega bresta,

kjer se malo umiriš,
 si končno misli zbistriš,
 in mir v srce naseliš,
 ga vse življenje držiš.

Veronika Černe, 2. c

KLEPET Z NOVIMI PROFESORJI

Letos so se med imeni profesorjev pojavila 3 nova. Nekateri so profesorje Ano Kodelja, Ksenijo Maver in Boštjana Toplikarja spoznali že pri pouku; za te in vse za vse druge pa so odgovorili na nekaj vprašanj, ki nam jih bodo predstavila iz kakšnega novega zornega kota.

Prof. Ana Kodelja, slovenščina

Kaj vam je šlo pri srednješolski slovenščini najtežje od rok?

Členitev po aktualnosti v četrtem letniku.

Ali je slovenščina vaš najljubši jezik?

Da, lepa in posebna je zaradi dvojine in onomatopoejskih izrazov, kot so žuborenje, šušljanje ... Mnogokrat je primerjana z nemščino, saj oba jezika zvenita

nekoliko grobo in sta zato nekoliko manj primerna za petje (v nasprotju z italijanščino), kljub temu pa je slovenščina izrazno zelo bogat jezik.

Ali v prostem času berete literarne klasike ali raje gledate telenovele?

Telenovel ne gledam, berem pa večinoma med počitnicami. Klasična dela sem brala med šolanjem v okviru domačega branja, sedaj pa berem dela, ki me bolj osebno pritegnejo. Eno, ki se mi je najbolj vtisnilo v spomin, je *To noč sem jo videl Draga Jančarja*.

Profesorici Ana Kodolja(levo) in Ksenija Maver(desno)

Se vam zdi 7. kitica *Zdravljice* prava izbira za slovensko himno?

S 7. kitico sem zadovoljna. Razumem argumente ljudi, ki pravijo, da ta kitica ne izraža dovolj domoljubnih čustev (kot možna rešitev se je v preteklosti navajala 2. kitica), a meni je 7. všeč prav zato, ker je bolj kozmopolitska.

Prof. Ksenija Maver, fizika

Zakaj tako malo deklet zanima fizika?

Najbrž zato, ker je tehnične narave, kar puncam večinoma ni všeč, kljub temu pa opažam, da se vse več deklet odloči za študij fizike. V času svojega študija sem bila največkrat edina ženska v skupini.

Nameravate ostati pri poučevanju tudi v prihodnje?

Trenutno uživam v svojem delu, prav tako pa sem tudi prej uživala v delu v raziskovalnem laboratoriju. Možnosti je še ogromno, tako da se pustim presenetiti.

S kom bi za en dan zamenjali življenje?

S svojim življenjem sem zadovoljna, zato o tem nisem še nikoli razmišljala. Če pa bi imela to možnost, en dan zagotovo ne bi bil dovolj.

Ali je res, da fiziki med vožnjo razmišljate o uporu in podobnem?

Mogoče nekateri. Sama med vožnjo razmišljam bolj o svojih aktualnih problemih, ki pa so včasih tudi fizikalne narave.

Prof. Boštjan Toplikar, vera in kultura

Bi VIK moral postati splošen predmet na vseh šolah?

Da. V tujini so takšni in podobni humanistični predmeti bolj poudarjeni in med mladimi se opaža več doveznosti in manj nestrpnosti.

Ali med slovensko mladino opazate veliko nestrpnosti?

Ne, pravzaprav so mladi tisti, ki so zelo odprti. Opažam pa, da se

nestrpnost pojavlja predvsem do določenih skupin, npr. do kristjanov, vse to pa sprožajo predvsem mediji.

Kdaj ste zaslišali Božji klic? Kdo je bil v tistem času vaš vzornik?

Božja roka se me je prvič dotaknila prev med šolanjem na ŠGV. Posebnih vzornikov takrat nisem imel, a zelo blizu so mi bile ideje sv. Frančiška in Ignacija Lojolskega.

Mislite, da je svet pripravljen na črnega papeža?

Bil sem navdušen, ko sem izvedel, da so med najverjetnejšimi kandidati za papeža tudi taki, ki niso iz Evrope. Na določenih koncih sveta se krščanstvo razvija bolj kot pri nas in prav je, da imajo ti verniki svojega predstavnika tudi na višjih položajih Cerkve. Meni barva kože ne pomeni ničesar, za druge ljudi pa ne morem soditi.

Ana Furlan, 3. c

EKSKLUZIVNI DUHOVNI VIKEND ZA 2. A NA VELIKI PLANINI

28. aprila (na začetku kratkih počitnic) smo učenci 2. a in g. Marko Rijavec odšli na Veliko planino. Dogovor je bil sklenjen že ob »rednem« duhovnem vikendu v Logu pod Mangartom.

Zgodaj popoldne smo se zbrali ob nihalki in ujeli tisto ob 15.00. Z nihalko smo se selili še na sedežnico in na našo smolo je začelo prav takrat deževati. Pot do koč je bila dolga in naporna, saj je bila pokrajina zasnežena in smo s sabo

nosili še vso potrebno hrano ter velike, težke nahrbtnike.

Nastanili smo se v Zabrškovi bajti, ki nam jo je velikodušno odstopil Boštjanov znanec. V koči smo se hitro namestili in ogreli s toplim čajem. Ker ni bilo pitne vode, smo morali vodo iz vodnjaka prekuhавati. Najprej smo se dodobra okrepčali s pecivom naših dragih mamic, potem pa smo se kljub gosti megli odpravili na kratek sprehod do bližnje kapelice Marije Snežne. Zvečer smo se igrali improviziran Activity, besede smo namreč iskali kar v koščkih časopisnega papirja.

Prebudili smo se v sončen dan, vendar se je kaj kmalu pooblačilo.

Po obilnem zajtrku smo začeli s pogovori na temo odnosi. Vsak se je za nekaj časa umaknil na samo in razmišljal ob mislih, ki nam jih je podal g. Marko, potem pa je sledila priprava kosila.

Mislím, da nihče izmed nas ne bo pozabil kuhanja »pašte« (porabili smo približno 3 ure, da je voda sploh zavrela in se »pašta« skuhalo).

Prosti čas smo preživelí ob čaju in klepetu, kar je še posebej povezovalo naš razred. Nato smo se odpravili do kapelice, kjer smo skupaj obhajali kratko sveto mašo. Družabni večer se je zavlekel pozno v noč; ni manjkalo smeha in drobnih razrednih skrivnosti ... ☺

Naslednji dan je bil sončen, zato smo s pogovori v poznih dopoldanskih urah začeli kar zunaj. Tokrat smo se poglobili v odnose z najbližjimi in jim tudi napisali pismo. Sledila je še zabavna igríca, ki nam je pomagala razumeti, kako krhki so odnosi, zato pa je potrebno vanje vložiti veliko truda.

Po kosilu smo šli na sprehod do bližnjega vrha Gradišče (1666 m). Tam smo si oči odpočili v prekrasnem razgledu, posneli nekaj skupinskih fotografij in se počasi odpravili do bajte, kjer nas je čakal topel čaj – se razume. Ker je bil ta dan predvečer prvega maja, smo sklenili postaviti kres.

Seveda pa je bilo za to prej potrebno nabrati drva, v čemer so se še posebej izkazali naši fantje. Nato smo imeli sveto mašo v kapeli. Po maši smo se skupaj zbrali ob kresu in ga kljub vetru uspeli zakuriti. Ogenj nas je vsaj malo ogrel, na žerjavici smo spekli hrenovke in meso ter opazovali zvezdno nebo. Medtem so zvesti privrženci nogometa spremljali tekmo prek starega radia v španščini. Kmalu nas je začelo zebsti, saj je ogenj ugašal, zato smo se vrnili v hišo, kjer smo se ogreli in poslušali doživeto pripovedovanje grozljivk g. Marka (agrr ...). Skozi vse dni seveda ni manjkalo igranja kitare in petja, norih idej (beri: sankanje po snegu z vrečami), smeha ... »Saj smo na Velk, ejga!«

Zadnji dan smo se zbudili pozno (zares pozno) in zajtrkovali kar zunaj, ob prijetni glasbi in množici ljudi, ki so hodili mimo naše bajte, saj je bil prvi maj in so na Veliki planini priredili turno smuko. Sledilo je še pospravljanje in pakiranje ter pot do sedežnice, med katero smo mimoidoče razveseljevali z brezplačno nutello, kakavom, kavo, piškoti, juhami, »pašto« ... Po spustu v dolino smo se odpeljali v Stranje, v Plečnikovo cerkev, kjer smo imeli zaključno mašo. Odpravili smo se še v Kamnik, na odličen sladoled, ter se s skupinskim objemom poslovili in odšli vsak svojo pot domov.

»Pa je blo prou fletn, ejga!«

Jernej Možina (pa še Neža in Mirjam), 2. a

KOLUMNA: ALI ŽENSKO RASTEMO ALI SE LE PRETVARJAMO, DA SMO VELIKE?

Pred kratkim mi je sestra potožila, da je neki fant grdo pokomentiral portal mladi.net, ki ji je res pri srcu. Kako tudi ne, saj že 6 let nanj zahaja

vsak dan, vsak teden piše članke in se vsak mesec srečuje z drugimi ustvarjalci. Glavna kritika tistega

fanta je bila, da ga moti feminizacija portala.

Feminizacija? Ja, nekaj smo slišali o gibanju feministk, o pravicah žensk, ki so si jih same izborile, in tudi o tem, da s(m)o danes postale premočne, da moški izgublja svojo veljavo v družbi in naravi. A feminizacija kot očitek katoliškemu portalu, ki deluje popolnoma prostovoljno, mi nikakor ni bila jasna.

Vir: splet

Izkazalo se je, da »pametnega« fanti moti članek o Almi Karlin, v katerem je bilo omenjeno, da bi ji

bilo na svetu lažje, če bi se rodila kot moški. Kdor pozna njeno zgodbo, ve, zakaj. V pogovoru s sestro se je izkazalo tudi, da je v sedemdesetih odstotkih avtor člankov res ženska. A kritika je bila še vedno bolj bosa kot obuta. Ustvarjalci iz svoje kože pač ne morejo.

Sedaj pa k bistvu: zakaj sploh govoriti o tem? Zakaj feminizacija? Zakaj boj med spoloma? Zakaj tekma v tem, kdo bo boljši, kdo bo zmogel več, koga bo manj bolelo, kdo bo bolj uspešen? Čemu? Si kdo res želi tekmovati s skoraj nepredstavljivo množico ljudi nasprotnega spola v tekmi, ki je nikoli ne bo zmagal, in v moštvu, s člani katerega je ravno tako sprt kot s tistimi iz nasprotnega? Jaz si ne želim. Tekme mi niso več pri srcu.

Raje kot tekmujem, rastem. Rada bi bila jutri bolj delovna kot danes. Rada bi naredila drugo leto več dobrega, kot sem letos. Naslednji test bi rada pisala boljše. In ja, rada bi bila dobra ženska. Ker sem to lahko, ne da bi se o tem prepirala z moškimi ali jih teptala v blato. Ker rastemo lahko le v Velike ljudi.

Živa Lesar, 3. b

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

KRIŽANKA ZA RAZVEDRILLO

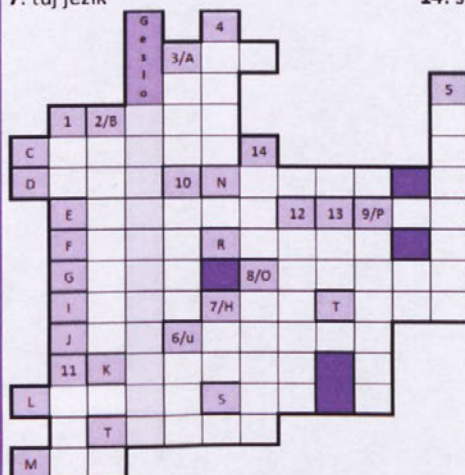
VODORAVNO

- A: v redu
 B: ponedeljek skrajšano
 C: duhovni vodja g. Rijavec
 D: organ za vid
 E: močno, kratkotrajno čustvo
 F: ameriška obveščevalna agencija
 G: Institute of Clinical Research
 H: cink
 I: modni oblikovalec Sander
 J: najvišja karta
 K: trgovina v Vipavi

- L: čebelji samec
 M: Postojna
 N: kamra
 O: dišava
 P: zaporedni črki
 R: rock skupina
 S: Kranj
 T: riba
 U: hokejska ploščica
 V: davek

NAVPIČNO

- 1: mestna občina
 2: drevo z bodicami
 3: plak
 4: luknja v steni
 5: prof. Irena
 6: oče
 7: tuj jezik
 8: voz
 9: sobna obutev
 10: TV serija My name is ...
 11: strelna orožje
 12: naš pisatelj Ivan
 13: doktor
 14: slovenska tiskovna agencija

Kristjan Stibilj, 3. a

ŠKOFIJSKA VIPAVA

Solsko glasilo

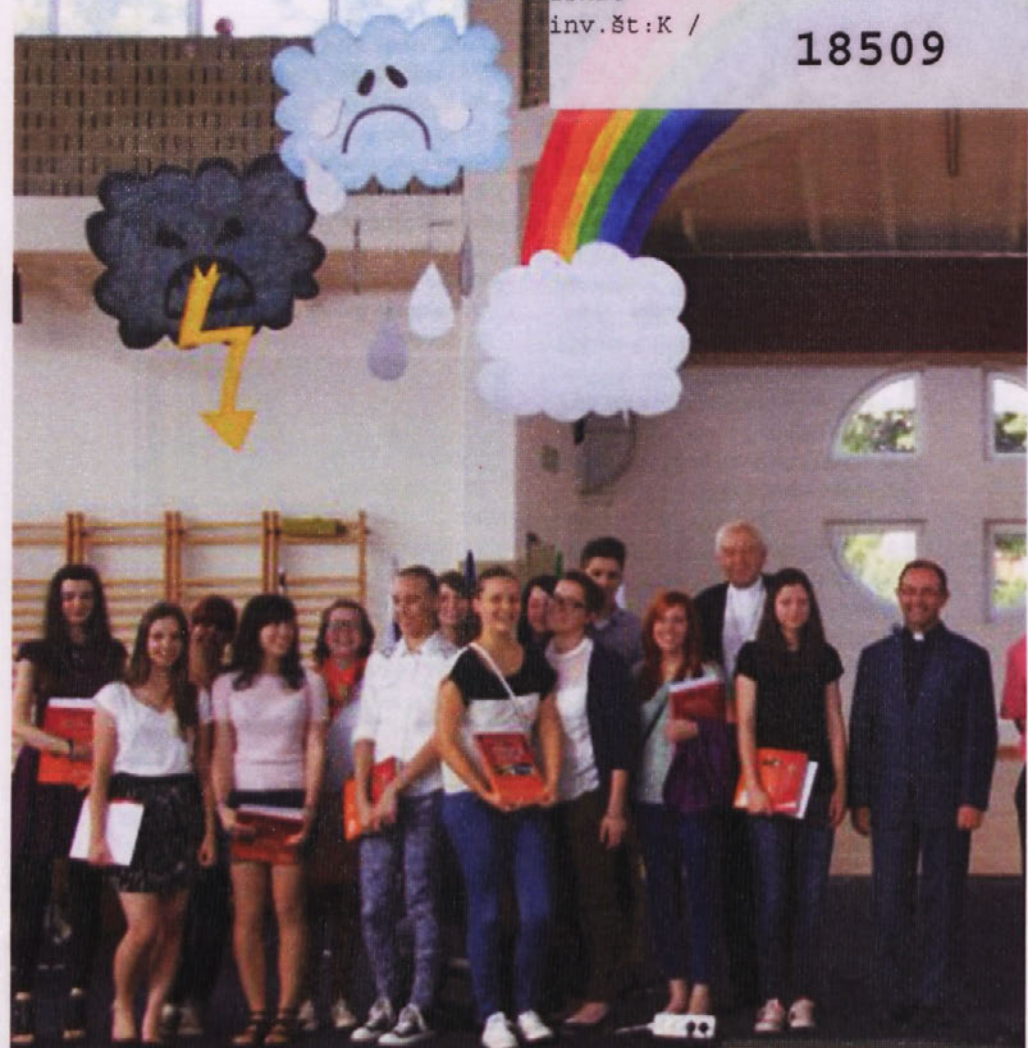
37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

18509

LETNIK 4

Semenišče Vipava

18509